

PECETEA LUI DUMNEZEU

Să rămânem pentru un moment în picioare pentru rugăciune.

Tatăl nostru care ești în ceruri, îți suntem cu adevărat recunoscători pentru harul de a ne aduna aici în Numele Domnului Isus. Avem înaintea Cuvântul Tău și ne smerim înaintea Lui, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă este voia Ta, în seara aceasta vreau să vorbesc despre tema „Pecetea lui Dumnezeu”, care este foarte importantă, de aceea, Te rog Tată, lasă ca Duhul Tău să vorbească prin mine, spre binele bisericii și al Împărăției lui Dumnezeu.

Tu ești Tatăl nostru, iar noi Te iubim din toată inima.

Te rugăm să reverși peste noi binecuvântările Tale, Doamne. Mă întreb cum m-aș simți dacă aș avea într-un pahar o picătură din sângele Domnului Isus. Cred că L-aș duce la inimă și mi-ar fi frică să mai respir. Dar asta n-ar fi nimic pe lângă ceea ce ai făcut Tu pentru noi, pentru Biserica Ta, fiindcă Ți-ai vărsat sângele ca să ne mântuiești pe noi.

Fă-ne vrednici, Doamne, de a ne hrăni turma Ta, de care Duhul Sfânt Se îngrijește și îi arată lucruri nemaivăzute, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Puteți ocupa loc.

Avem credința că Domnul Isus ne va binecuvânta în mod deosebit.

Cu puțin timp înainte am avut un șoc, pe când eram aici, în încăperea aceasta. Câți dintre voi îl cunosc pe Raymond Rickey? E acolo în spate, iar eu m-am rugat pentru el.

Acest frate scump, a lucrat mai mult decât i-au îngăduit puterile și a ajuns într-o stare cumplită. Era și el pe platformă în seara când Îngerul Domnului a coborât înaintea a mii de oameni, când doctor Best se contrazicea cu doctor Bosworth în legătură cu lucrarea mea. Eu spuneam: „Nu pretind că sunt vindecător.”

Referindu-se la acest lucru, bărbatul acela a spus: „Numai o adunătură de „holly-rollers” ar putea să creadă asemenea prostii.”

Auzindu-l ce zice, am întrebat: „Câți membri ai Bisericii Baptiste sunt printre noi, care pot mărturisi că Domnul i-a vindecat? Ridicați mâna, vă rog.” Cred că au fost cam trei sute de oameni, dacă nu mai mulți.

După aceea, m-am adresat acelui bărbat și l-am întrebat: „Cum rămâne cu aceștia? Oamenii cred în vindecarea divină, dar eu nu sunt un vindecător, nu am pretins niciodată așa ceva. Cărțile mele au fost publicate în multe limbi, dar niciodată nu am pretins că aș fi un vindecător, ci am spus doar că sunt slujitorul lui Dumnezeu.”

Apoi am spus: „Dacă darul deosebirii pe care mi l-a dat Dumnezeu este cel care vă provoacă îndoieli, atunci să-L lăsăm pe El să vorbească.”

Și chiar atunci El a coborât printre noi, iar fotografiile chiar au putut să-L fotografieze.

Și fratele Raymond a venit acolo, a îngenuncheat și mi-a spus: „Am un mesaj pentru tine.”

„Ce mesaj?” l-am întrebat.

„Încetează să mai propovăduiești atât de mult și atât de puternic, căci dacă nu mă asculți, vei ajunge ca mine.”

Adevărul este că am fost pe punctul să ajung unde a spus el.

Și fratele a continuat: „Frate Branham, eu văd cât de mult te epuizează vedeniile și toate aceste lucruri. Eu am mers înainte până când m-au trântit la pământ.”

Apoi el și-a continuat lucrarea peste hotare și a avut o altă cădere nervoasă. Dacă Domnul nu îl va ridica, probabil că-și va pierde viața.

Mi-a zis: „Atunci nu vei mai putea face nimic. Desigur, vor fi mulți care vor veni să-ți dea sfaturi, însă ele nu te vor ajuta cu nimic. Prin lucrarea pe care o faci, dovedește oamenilor că ești trimis de Dumnezeu și apoi lasă-i în pace, căci dacă nu te cred, nu este treaba ta.”

Ținându-mi mâinile într-ale lui, m-a făcut să-i promit, zicând: „Oprește-te, frate Branham. Ține minte că Domnul m-a trimis să-ți spun că dacă nu te oprești, vei ajunge ca mine.”

„Bine, frate,” i-am răspuns.

Să nu-i spuneți soției mele acest lucru, pentru că ea i-a pus pe Billy, pe Leo, pe Gene și pe toți ceilalți să mă urmărească și dacă văd că sunt slăbit, să mă ia de pe platformă, indiferent dacă vreau sau nu vreau să plec. Dacă ar ști cum mă clatin pe platformă, ar plânge și ar suferi foarte mult. Înțelegeți? Uneori ajungem la un punct din care nu putem merge mai departe.

Câți dintre voi l-au cunoscut pe Paul Reader? A fost un om mare al lui Dumnezeu. El mi-a povestit că odată călătorea cu trenul împreună cu un om care încerca să-l acuze pentru că luase bilet la vagonul de dormit. Acolo erau mai mulți predicatori care mergeau undeva, la o conferință.

A doua zi dimineață, omul acela s-a așezat lângă Paul și i-a zis: „Slavă Domnului! Azi noapte am dormit pe scaun și astfel am cruțat niște bani pentru Dumnezeu.”

Auzindu-l, Paul i-a răspuns: „Slavă Domnului! Eu mi-am luat bilet la vagonul de dormit și l-am cruțat pe omul lui Dumnezeu.”

Vedeți? Ce contează mai mult pentru Dumnezeu? Bani sau slujitorul Lui? Întotdeauna contează mai mult slujitorii Săi, iar noi ne bucurăm foarte mult pentru aceasta.

Aseară am petrecut niște clipe minunate. Chiar când voiam să plec, Duhul Sfânt a venit și mi-a dat deosebirea duhurilor. A fost cu adevărat extraordinar.

Domnul a făgăduit că va face aceasta. Acesta este Cuvântul Său, nu-i așa? Și El își respectă întotdeauna Cuvântul, este adevărat?

Aseară am zis: „Toți credincioșii să ridice mâna.” S-au ridicat toate mâinile din sală. Apoi am adăugat: „Acum, puneți-vă mâinile unii peste alții, căci Biblia spune: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede...”* și ne-am rugat pentru toți, cu un gând și o simțire și pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Astăzi, pe când mă aflam la benzinărie, a venit la mine un om și mi-a zis: „Tu ești fratele Branham?”

„Da, eu sunt,” am răspuns. Eram cam la o milă depărtare de aici (cam 1,5 km).

Și omul acela a continuat: „Eu sunt fratele Roberts. Mama mea avea o boală de inimă și a fost vindecată atunci când ai fost în Biserica Adunărilor lui Dumnezeu. Acum are o răceală foarte puternică, dar de când te-ai rugat pentru ea, nu mai are nicio problemă cu inima. Când va afla că ne-am întâlnit, va dori să vină deseară la adunare. De fapt, oricum, voia să vină duminică seara dacă va putea.”

Probabil ea este membră la o altă biserică dar a fost vindecată aici. Noi ne bucurăm nespus de mult pentru aceasta.

De fapt, primim tot timpul astfel de mărturii de la oameni. Mi s-a întâmplat să mă întâlnesc cu oameni care au fost vindecați în anii 1946 sau 1947, și care de atunci încoace nu au mai avut niciun fel de probleme cu vechea lor boală.

Am primit o scrisoare de la o doamnă, care cred că se află printre noi în seara aceasta. Ea a fost vindecată de cancer în anul 1946 sau 1947. Mai târziu, i s-a format o tumoare care era atât de mare, încât femeia nu mai putea merge singură, ci trebuia purtată de altcineva. Tumoarea era prea mare pentru a fi operată, așa că au adus-o la Jeffersonville.

Mă aflam și eu pentru o seară la Tabernacol, iar ei o aduseseră și o așezaseră într-un colț. Ea tocmai fusese acolo cu câteva săptămâni în urmă și iată ce se întâmplase între timp: era atât de mare, încât era nevoie să fie purtată de câțiva dintre diaconi. Voia să ne rugăm pentru ea, dar eu nu mă duc prea des la Tabernacol ca să ne rugăm pentru bolnavi, deoarece de obicei mă rog pentru ei duminică dimineața, dacă sunt în localitate.

Au adus-o deci pe femeie și au așezat-o jos în locul pe unde urma să trec eu. Când am trecut, Duhul Sfânt m-a îndemnat să privesc într-o parte și am văzut-o. I-am spus ce necazuri are, mi-am pus mâinile peste ea, iar astăzi este la fel de

sănătoasă ca oricare dintre noi.

Am primit o scrisoare de la ea. Dacă această femeie este printre noi, aş vrea să ridice mâna. Aseară a fost aici, în biserică. Da, a fost împreună cu soţul ei. De curând, el a venit cu un camion, a oprit în faţa casei mele şi a intrat să discute cu mine.

Ea mi-a scris că este prietenă cu mama fratelui Mercier. M-am gândit că poate va veni şi în seara aceasta aici. Scrisoarea a fost scrisă săptămâna trecută.

Acolo, în partea dreaptă, sunt rudele fratelui Mercier. Poate că este acolo şi doamna care a fost vindecată de acea tumoare enormă? Dacă eşti aici, pe undeva, n-ai vrea să vii să le arăţi oamenilor ce poate face Domnul? Era atât de mare încât nu se putea deplasa singură, dar Domnul a vindecat-o. Nu sunt acolo? Înseamnă că au ieşit. Fratele Goad mi-a spus că cu puţin timp erau acolo. Dacă îi vedeţi, spuneţi-i că o rog să vină să mărturisească singură ce greutate avea din pricina tumorii şi cum a vindecat-o Domnul.

Ascultaţi-mă. Ce v-am spus eu despre Domnul? Dacă este cineva care are o tumoare enormă, ca a acestei femei, şi dacă omul acela va proceda exact ca ea, atunci Domnul trebuie să-i răspundă aşa cum i-a răspuns şi ei. Dacă n-ar fi aşa, înseamnă că a făcut rău vindecând-o pe femeia aceasta. Dar, vedeţi voi, Dumnezeu nu poate să greşească, aşa că ceea ce face pentru un om, trebuie să facă şi pentru celălalt. De la noi, El aşteaptă un singur lucru: „Să ne apropiem de El cu aceeaşi credinţă curată.” Atât.

Acum câţiva ani, am întâlnit o femeie din California, dintr-un loc numit Eureka. Trupul acestei femei era atât de umflat, încât nici nu mai puteam s-o ridic din pat. Le rog pe surori să mă ierte, dar pieptul i se ridicase uite aşa de tare, din cauza tumorii pe care o avea. Soţul ei era taximetrist. Discutând cu el despre femeie, i-am zis: „Frate, nu văd cum s-ar putea...” Chiar şi credinţa mea pălise când am văzut-o cum arăta.

„Ați chemat un doctor?” l-am întrebat, dar el mi-a răspuns: „Noi nu credem în doctori. Dacă moare, moare, dar ne încredem în Dumnezeu că o poate salva.”

„Aceasta este credință adevărată,” am spus eu.

„Singurul lucru pe care îl vreau, frate Branham, este să intri în cameră, să-ți pui mâinile peste soția mea și să te rogi pentru ea, căci atunci va fi vindecată.”

Trebuie să recunosc că avea mai multă credință decât mine. Așa este.

Începusem să mă rog pentru bolnavi numai de vreun an și încă nu mai văzusem așa ceva. Totuși, m-am dus, mi-am pus mâinile peste ea și m-am rugat. Știți ce s-a întâmplat?

Am scrisoarea în care îmi vorbește despre toate acestea, sau poate este ea printre noi?

Carnea i s-a despicat într-o parte și-n alta și de acolo a curs câteva galoane de apă. (1 galon = aproximativ 4 litri). A fost vindecată imediat și a ajuns la o greutate de 50 kg.

Acum, nu numai că-și face toate treburile singură, dar le ajută și pe vecine, merge la piață, are grijă de copii, spală hainele și așa mai departe.

Dacă cineva se apropie de Domnul pe aceeași bază, El trebuie să facă aceleași lucruri, căci dacă n-ar proceda la fel, înseamnă că a făcut o greșeală când a vindecat-o pe femeia aceea.

Dacă tu ai aceeași credință pe care a avut-o ea, și totuși nu te vindecă, înseamnă că a greșit undeva când a vindecat-o pe ea. Singura condiție care se pune este credința. Atât. Nu contează cât de mult ne dăm noi silința să facem ceva. Asta nu are nicio legătură. Trebuie să stăm doar liniștiți și să credem.

Ați citit din Scriptură ceea ce v-am rugat? Mi s-a cerut să vorbesc (și mă gândisem și eu) despre „Semnul fiarei” și despre „Pecetea lui Dumnezeu”, deoarece aceasta este o temă foarte importantă. Este posibil să nu terminăm cu ea în seara aceasta și să mai vorbim și mâine seară despre acest subiect.

Pentru cei care vor să stea de vorbă cu mine în particular, mi-a spus fratele Mercier că vom începe la ora 8 dimineața. După cum știți, mă întâlnesc separat cu oamenii care vor vedenii pentru anumite probleme, pentru care nu primesc răspuns aici. Așadar, țineți minte – vom începe la ora 8.00.

Noi am auzit cu toții o mulțime de lucruri despre semnul fiarei și despre pecetea lui Dumnezeu. Am umple această platformă cu schițele și graficele pe care le-am văzut, și care se refereau la aceste două teme, dar pentru mine este foarte simplu: dacă vreau să înțeleg, n-am decât să citesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Mi-am notat aici trei sau patru pagini cu versete din Scriptură, despre care aș dori să vă vorbesc în seara aceasta.

Astăzi după amiază, când m-am gândit la această temă, mi-am notat versete și diferite pagini din Scriptură, ca să gândesc mai repede, și pentru ca voi să puteți lua notițe, dacă doriți.

Aceasta este o temă deosebit de importantă, una dintre temele esențiale despre care ar trebui să se predice.

Am avut predici de evanghelizare, am avut vindecare divină, am vorbit despre a doua venire a Domnului, așa că este timpul să vorbim și despre pecetea lui Dumnezeu.

Frate Smith, aceasta este soția ta? Bună seara, soră Smith. Nu mă mir că el este un om atât de bun. Tu pari o soție minunată, o femeie evlavioasă și bună. Probabil că ne-am mai întâlnit. Se spune că în spatele fiecărui om bun este o soție bună, este adevărat?

Dacă puteți avea încredere în familia Branham, să știți că aceasta se datorează soției mele, care este cu zece ani mai tânără decât mine și totuși are părul alb ca zăpada. Aceasta se datorează faptului că în permanență a stat între mine și oameni. Nu știu ce m-aș face fără ea. Domnul mi-a dat o soție cu adevărat deosebită.

Da, frate Smith, ele sunt niște femei deosebite. Dacă Dumnezeu ar fi putut să dea omului ceva mai bun, i-ar fi dat. Acesta este adevărul. „*Cine găsește o nevastă bună, găsește fericirea,*” a spus cel mai înțelept om care a existat vreodată. (Proverbe 18.22).

Cred că în afară de mântuire, cel mai bun lucru pe care îl poate primi omul este o soție. Așa este.

Revenind la tema noastră, vreau să spun că tot ce voi vorbi are ca bază Scriptura.

Mai întâi vreau să vă spun ce cred eu că este semnul fiarei și ce ne spune Biblia despre acest lucru. Apoi, voi vorbi despre ceea ce ne spune Biblia în legătură cu Pecetea lui Dumnezeu.

Noi știm că oamenii sunt împărțiți în două mari categorii: aceia care poartă semnul

fiarei și aceia care au Pecetea lui Dumnezeu.

Unii oameni plasează aceste lucruri undeva în viitor, pe când alții spun că ele aparțin trecutului, însă eu cred că răspunsul este foarte simplu: **Pecetea lui Dumnezeu este botezul cu Duhul Sfânt, iar semnul fiarei este respingerea acestuia.** Aceste două posibilități sunt singurele care există, iar eu voi dovedi aceasta cu Scriptura.

Țineți minte, în zilele din urmă, orice om va purta fie Pecetea lui Dumnezeu, fie semnul fiarei.

Această fiară îi cheamă pe toți oamenii de pe Pământ să-i primească semnul: bogați și săraci, mari și mici, robi și slobozi, toți cei care n-au fost scriși de la întemeierea lumii în Cartea vieții Mielului, atunci când Mielul a fost junghiat.

Vom începe cu Pecetea lui Dumnezeu.

Ce este o pecete? În vremurile străvechi, oamenii nu aveau educația pe care o au acum, și Biblia ne spune că pecetea ținea loc de semnătură. Romanii, evreii și vechii locuitori ai țărilor răsăritene aveau inele cu diferite peceți pe care le imprimau atunci când nu puteau să-și semneze numele. Pecetea era o dovadă de autenticitate, și încercarea de a o falsifica era pedepsită cu moartea conform legii, fiind echivalentă cu încercarea de a falsifica un CEC în zilele noastre. Pecetea era purtată fie la încheietura mâinii, fie pe deget ca inel și era folosită în loc de semnătură.

Conform Evangheliei după Matei 24.24, Isus a spus că în zilele din urmă cele două duhuri (cei pecetluiți de Domnul și cei pecetluiți de fiară, de Antihrist), vor fi atât de apropiate, încât să-i înșele dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Înțelegeți, se vor asemena foarte mult.

Sunt oameni care zic: „Da, semnul fiarei este comunismul!” dar ei se înșeală, pentru că comunismul nu este acest semn al fiarei. Semnul fiarei este de natură religioasă, este un duh religios, foarte viclean și fățarnic, atât de apropiat de cel adevărat, încât dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.

Acum câteva duminici, în timp ce veneam înapoi, l-am auzit pe Billy Graham vorbind la radio. El spunea: „Auzim vorbindu-se atât de mult despre țigări. Omul care pune gura pe ele este un nebun.” Și eu cred că are dreptate. El mai spunea că acestor lucruri li se face o publicitate atât de asiduă, încât Diavolul i-a înșelat chiar și pe cei aleși. Cred că aici, fratele Graham s-a exprimat greșit, deoarece cei aleși nu pot fi înșelați. Nu, domnilor, aleșii nu vor fi înșelați, pentru că ei au fost hotărâți mai dinainte de Dumnezeu.

Isus a spus că cele două duhuri vor fi atât de apropiate, încât să-i înșele chiar și pe cei aleși dacă ar fi cu putință.

Unde au început toate aceste lucruri? După cum v-am mai spus, tot ce există astăzi, și orice cult religios a început în Geneza. Biserica Penticostală a început în Geneza; Biserica Baptistă a început în Geneza, iar eu vă pot dovedi acest lucru. Da, domnilor, pot să vă dovedesc că orice cult religios care a existat vreodată s-a născut în Geneza. Așa este.

Cercetați Geneza și veți înțelege restul. Veți vedea ce fel de semințe există acolo și cum se întind acestea pe tot parcursul Bibliei.

Ambele semințe s-au născut în Geneza, căci aceasta este cartea seminței. Din Geneza aflăm că primul om care a primit un semn, a fost Cain căruia Dumnezeu i-a dat un semn.

Geneza 4.15b: *„Și Domnul a hotărât un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi, să nu-l omoare.”*

Cain a fost primul om care a primit semnul fiarei, el reprezentând începutul în acest sens. Poate ziceți: „Cum? Cain a avut semnul fiarei?” Haideți să vedem.

Dumnezeu i-a spus șarpelui: *„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”* (Geneza 3.15).

Urmăriți linia genealogică a lui Cain și veți vedea că din el au ieșit oameni mari și înțelepți. Dar din Set au ieșit țărani, păstori, agricultori.

Observați, Biblia spune, reproducând cuvintele lui Dumnezeu: *„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.”*

Frați predicatori, stați liniștiți un minut. Știu că oamenii mi-ar suci gâtul când mă aud vorbind despre asta, dar Biblia spune că șarpele a avut o sămânță și noi știm că Biblia are autoritatea supremă. Șarpele a avut o sămânță.

Așa cum eu am dreptul la o explicație, și voi aveți dreptul la explicațiile voastre, dar Biblia ne spune la începutul Genezei că șarpele a avut o sămânță.

Țineți minte, la început șarpele nu a fost o târâtoare, o reptilă, ci era creatura cea mai apropiată de om. De mii de ani știința încearcă să găsească veriga lipsă între om și animal, iar cimpanzeul este animalul pe care ei îl găsesc cel mai asemănător omului. Totuși, ei nu pot sări de la cimpanzeu direct la om. De ce? Pentru că între ei mai era o verigă: șarpele.

Dacă observați, în Geneza 3.1 scrie: *„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului.”* Deci era o fiară, nu o târâtoare. El era foarte asemănător omului; el este veriga lipsă. Este singura posibilitate.

Sămânța femeii nu se poate combina cu sămânța vreunul animal, dar în Geneza acest lucru s-a realizat, pentru că șarpele era singura creatură pe care Diavolul a putut-o folosi, deoarece el era foarte apropiat omului, era între om și animal.

Eu cred în evoluție; cred că la început totul era un haos total, că nu exista nimic altceva decât erupții vulcanice, dar Dumnezeu este un mare Arhitect. Credeți aceasta?

Un arhitect priceput începe întotdeauna cu lucrurile cele mai mărunte, mergând treptat spre cele mai importante.

Astfel, la început, când Dumnezeu a creat calciul, potasiul și toate celelalte elemente, a pregătit totul pentru crearea omului.

Duhul Sfânt a ieșit de la Dumnezeu ca să acopere Pământul cu dragostea Lui, cum își acoperă cloșca puii cu aripile.

Haideți să ne închipuim că avea aripi. Nu avea, dar haideți să zicem că avea și că și le-a întins peste Pământ. Parcă văd cum o grămadă de calciu a început să se rostogolească și apoi s-a amestecat cu puțin potasiu și cu apă și iată că de acolo s-a născut o floriceică. Parcă îl aud spunând: „Vino să vezi, Tată!”

„Foarte bine, continuă.”

Apoi au apărut celelalte plante și păsările și-au luat zborul din țărâna pământului.

După aceea a apărut viața animală, urcând pe trepte tot mai înalte, până când, la sfârșit, a apărut omul, care avea chiar chipul lui Dumnezeu.

E ciudat că nu a mai apărut nicio formă de viață superioară omului, nu-i așa? De fapt nu poate exista nicio ființă superioară omului, deoarece deasupra lui este numai Dumnezeu.

În aceasta constă evoluția. Să nu uitați că nicio specie nu poate evolua spre o altă specie, și aceasta pentru că Dumnezeu a spus că fiecare sămânță rodește după soiul ei.

Păcatul nu s-a născut pe pământ, ci în cer și, fiind aruncat afară de acolo, a ajuns pe pământ.

Diavolul nu putea să intre în niciun alt animal afară de șarpe, deoarece sămânța celorlalte animale nu s-ar fi putut amesteca cu sămânța omului. Dar șarpele semăna foarte bine cu omul. Această asemănare a dispărut însă atunci când Dumnezeu l-a blestemat să se târască pe pânțece. Atunci El a schimbat fiecare os din trupul șarpelui.

Oamenii de știință caută schelete care să dezvăluie veriga lipsă, dar aceasta este o taină a lui Dumnezeu și El o descoperă oricui dorește să afle adevărul. Sigur că da.

Fiți atenți. Șarpele era cel mai șiret, cel mai iscusit, cel mai viclean, cel mai înțelept dintre toate animalele. El era mai șiret decât toate celelalte fiare ale câmpului și se afla pe treapta imediat următoare omului.

Nu uitați că lui Cain i-a fost dat un semn.

Voi spuneți: „Nu se poate ca Satana să fi fost în șarpele acela!” Dacă veți deschide la 2 Corinteni 11.14, veți vedea că el se preface într-un înger de lumină. Deci, nu subestimați puterea Satanei!

Da, el poate să se prefacă într-un înger de lumină, iar dacă poate face aceasta, de ce n-ar putea intra într-un animal asemănător omului?

Ce s-a întâmplat atunci când Cain a ascultat de vrăjmaș? A devenit primul ucigaș de pe pământ, primul om ros de invidie.

Biblia spune că Adam era fiul lui Dumnezeu. Atunci de unde a apărut această invidie la Cain? De unde a venit acest ucigaș? De unde a apărut duhul acesta? De la Adam? Imposibil. El a venit de la Diavolul. Chiar așa.

Cain a fost primul ucigaș de pe pământ, primul om ros de invidie. Și Lucifer a fost invidios pe Mihail, de aceea a fost aruncat pe pământ.

Prin faptul că a acceptat să facă această faptă rea, Cain a fost primul om însemnat.

Dumnezeu i-a dat un semn, ca să fie lăsat în pace, ca să nu fie ucis de nimeni.

Dar nu uitați un lucru: de îndată ce a fost însemnat de Dumnezeu, Cain s-a depărtat de El.

Gândiți-vă bine la aceasta. O, de ce nu avem timp să vorbim mai amănunțit despre aceste lucruri? Fraților, am putea vorbi șase luni numai despre subiectul acesta și tot nu i-am da de capăt.

După ce a fost însemnat, Cain s-a depărtat de Dumnezeu, a plecat în țara Nod și și-a luat o nevastă.

Aceasta este imaginea bisericii care se depărtează de Dumnezeu și se căsătorește

cu lumea. Înțelegeți?

Dar, să revenim la tema noastră, pentru că nu avem prea mult timp la dispoziție.

Cain l-a ucis pe fratele său, Abel, iar Dumnezeu i-a dat lui Adam, în locul acestuia, un alt fiu, pe nume Set. Acesta era un semn de la Dumnezeu, care vorbea despre moarte și înviere. Set nu s-a dus în țara Nod ca să-și caute nevastă, ci Dumnezeu este Cel care i-a dat una. Cain însă, care avea un semn, semnul fiarei, s-a dus și și-a luat o nevastă din țara Nod.

În schimb, Set a acceptat alegerea lui Dumnezeu.

Cain este o imagine desăvârșită a bisericii denominaționale de astăzi care acceptă orice numai ce spune Dumnezeu, nu. Dar Biserica adevărată a Dumnezeului celui viu, Trupul lui Hristos, primește ceea ce este pecetluit de către Duhul Sfânt.

Ce era semnul acela? De unde a venit el? După cum știm, Cain a primit un semn. Dar atunci, care era semnul învierii?

Semnul învierii este semnul pe care L-a primit Biserica de astăzi, este semnul Duhului Sfânt, prin care ea recunoaște că Hristos nu e mort, ci e viu în mijlocul ei.

În felul acesta Își pecetluiește El Biserica.

Cele două vițe s-au născut chiar în grădina Edenului. Cain a primit semnul fiarei și a devenit un fugar, un rătăcitor care nu știa ce vrea și nici încotro se îndreaptă.

Dar Set a rămas acasă, cu tatăl său, iar Dumnezeu i-a dat o nevastă. Așa a început

vița. Dacă ați vrea, odată am putea s-o urmărim până la capăt, căci aș fi bucuros să vă pot aduce dovezi. Da, domnilor.

Da, chiar acolo a fost începutul. Unii oameni cred că Adam și Eva au păcătuțit prin faptul că au măncațt niște mere din grădina Edenului. Vai, fraților! Dați-mi voie să vă spun ceva. Nu vreau să fac glume, căci n-am venit aici ca să glumim, dar dacă atunci când mănâncă mere, femeile își dau seama că sunt goale, am face bine să le dăm iarăși mere să mănânce. Da, asta ar trebui să facem. Însă în Eden n-a fost vorba de mere, și noi știm cu toții aceasta. Aici sunt oameni de tot felul, dar ne dăm cu toții seama despre ce a fost vorba și la ce a dus acel lucru.

Semnul este o posibilitate de diferențiere, de separare. Oamenii se deosebesc unii de alții printr-un semn, nu printr-o pecete.

Pecetea înseamnă stăpânire, pe când semnul înseamnă deosebire.

Astfel, Biserica este pecetluită cu Duhul Sfânt, arătând prin aceasta că se află sub stăpânirea lui Dumnezeu, că-l aparține Lui, dar semnul fiarei îl primesc cei răzvrățiți care au refuzat calea oferită de Dumnezeu. De îndată ce a fost însemnat, Cain a și fost alungat de acolo. Abel a murit, iar Set s-a ridicat ca să-i ia locul, ceea ce este un simbol al învierii.

După cum știm, atât semnul fiarei cât și pecetea lui Dumnezeu s-au născut în Geneza și au traversat întreaga Biblie, ajungând până în Apocalipsa. Întotdeauna a fost așa, într-o formă sau alta. Scriptura ne dovedește aceasta. Este la fel cum am spus aseară despre jertfa de sânge.

Dacă luăm ca exemplu Babilonul, despre el se vorbește în prima carte a Bibliei, în Geneza, despre el se vorbește la mijlocul Bibliei, și tot despre el se vorbește și în ultima carte a Bibliei. Da, el s-a născut în Geneza și dăinuie până în Apocalipsa.

Cele două duhuri au fost împreună de la început. Fiți atenți.

Pe arca lui Noe, porumbelul și corbul au fost împreună. Ambele erau păsări, ambele puteau să zboare la fel de bine, dar știți, corbul este un mare fățarnic.

El se simte foarte bine pe hoitul unui cal. Mănâncă din el, bate din aripi și se bucură. Dar sărmanul porumbel nici nu poate să se apropie de așa ceva. De ce? Pentru că el nu are fiere, așa că, dacă ar mânca dintr-o mortăciune, ar muri pentru că nu ar putea să o digere. Dar corbul poate să se înfrupte dintr-un hoit o jumătate de zi, pentru ca apoi să vină și să mănânce grâu, alături de porumbel. Da, corbul este un mare fățarnic.

Porumbelul nu are fiere, nu are în el niciun pic de amărăciune. Tot așa este cu orice om născut din Duhul Sfânt. Toată amărăciunea din el a dispărut.

Porumbelul și corbul au fost împreună în aceeași arcă, așa cum astăzi fățarnicul și credinciosul adevărat stau în aceeași biserică, pe aceeași bancă.

Aș vrea să mai observați un aspect. (Îmi place foarte mult să vorbesc despre natură).

Tu nu vei vedea niciodată un porumbel spălându-se. Ați știut aceasta? El nu are nevoie să se spele, deoarece dintre penele sale iese o substanță ca untdelemnul, care îl ține tot timpul curat.

Așa este și biserica adevărată. Ea nu are nevoie să se spele în tot felul de ape. Fiecare credincios are în el un untdelemn sfânt, care îl ține curat față de lucrurile lumești.

Ar trebui să vorbim odată despre tema: „Porumbelul și Mielul”.

Duhul Sfânt care este în credincios, îl ține pe acesta curat. Nu contează cât s-ar spăla el pe dinafară, căci această curăție vine din interior. Amin.

Foarte mulți oameni spun: „Trebuie să mă duc să mă spovedesc. Am de mărturisit mai multe lucruri.” Dar Duhul Sfânt lucrează tot timpul făcând să izvorască din lăuntrul credinciosului untdelemnul, ispășirea, care îl ține mereu curat:

„Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.” (Romani 8.1).

Cum ajungem noi în trupul lui Hristos? Printr-o strângere de mână? Nu. Prin semnarea vreunui act? Nu. Prin vreo denotațiune? Nu. Dar cum? *„Printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup,”* liberi față de judecată. La Calvar, Dumnezeu a judecat trupul acela în locul nostru, de aceea, nu trebuie să mai fie încă o dată.

„Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică.” (Ioan 5.24).

Nu există două feluri de viață veșnică, ci numai unul singur, căci Cuvântul spune: *„Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* *„Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi.”* (Ioan 5.24; Exod 12.13).

O, asta mă face să mă simt religios! De ce? Pentru că sunt liber față de păcat. Așa este.

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” (1 Ioan 3.9).

Nu este posibil să am tot timpul pe altar o Jertfă pentru păcat și totuși să rămân un păcătos. Așa ceva nu se poate, pentru că nu există niciun om sfânt păcătos, așa cum nu există nici o pasăre neagră albă și nici un om treaz beat. Nu, domnilor. Ori ești păcătos, ori ești sfânt. Asta este tot. Iar dacă ești în Hristos, ai tot timpul pe altar o Jertfă de ispășire, prin sângele care strigă: *„Tată, iartă-i că nu știu ce fac!”* și aceasta te face să fii sigur și să stai liniștit. Amin.

Îmi place asta! Ce minunat! Atunci Duhul Sfânt ne pecetluiește.

Observați: corbul și porumbelul; Cain și Abel; Iuda și Isus.

Cain l-a omorât pe Abel la altar. Dacă tot ce cere Dumnezeu este neprihănirea sau fundamentalismul, atunci ar fi trebuit să-l primească și pe Cain, dar nu este așa.

Întotdeauna există aceste două clase de oameni. Eu am întâlnit și fundamentalisti și penticostali. Fundamentalistii se recunosc după educația lor. Ei știu foarte bine unde se află, dar nu au credință. În schimb penticostalii au credință, dar habar n-au unde se află și cine sunt.

Eu v-am mai spus: este ca și cum cineva are bani la bancă, dar nu știe cum să completeze un CEC ca să-i scoată, pe când altcineva se pricepe să completeze cecul, dar nu are în bancă niciun sfanț.

Penticostalii au credință. Ei sunt plini de focul Duhului Sfânt, dar nu știu cum să stea tari pe Cuvânt, pe „Așa vorbește Domnul”. Ei strică totul țipând, strigând și alergând. Dacă ar putea să stea liniștiți, atunci am putea vedea cum se ridică o biserică în putere și glorie și s-ar scrie a doua carte a Faptelor Apostolilor. Necazul

este că ei își folosesc credința numai pentru a primi bucurie, nu și pentru a primi putere.

Fraților, țineți-vă tari în credință! Dacă știți că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, rămâneți tari lângă El.

Uitați-vă la Cain. El aparținea de o denomi-națiune, a zidit un altar, a adus o jertfă, a îngenuncheat, s-a închinat lui Dumnezeu, și-a plătit zeciuiala. Dacă asta ar fi tot ce cere Dumnezeu, atunci Cain a fost la fel de neprihănit ca și Abel. Dar vedeți voi, secretul, deosebirea dintre ei era descoperirea.

Aici este necazul: oamenii nu înțeleg că biserica Dumnezeului celui viu este zidită pe descoperirea duhovnicească a lui Isus Hristos.

Domnul Isus a zis în Matei 16.17-18: *„Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.*

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea...”

Vedeți, aceasta este descoperirea duhovnicească a lui Isus Hristos, iar El este Cuvântul: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*

Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...” (Ioan 1.1,14).

Când acest Cuvânt vine la tine, este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri și judecă simțurile și gândurile inimii. (Evrei 4.12).

Descoperirea fiecărui Cuvânt al lui Dumnezeu este adevărată, de aceea, ancorați-vă sufletele pe această descoperire.

Mie îmi plac aceste lucruri! Cred că ele aduc biserica la credința necesară unui serviciu de vindecare, pentru că așa a spus Dumnezeu și asta este tot! Rămâneți credincioși Cuvântului Său.

Pe vremea lui Abel nu exista nicio Biblie așa că a trebuit să primească totul prin descoperire. Astfel, în Evrei 11.4 scrie: „*Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.*”

Cain spunea: „Cred că mama a mâncat niște mere de aceea a trebuit să se acopere cu acele frunze”, dar Abel știa că era nevoie de sânge, de viață, deoarece acolo se întâmplase altceva. Acesta este motivul pentru care el a jertfit sângele unui miel.

O, parcă-l văd venind cu mieluțul lui la altar! Pe partea cealaltă, altarul lui Cain era mult mai frumos decât al lui Abel, era împodobit cu fructe și cu flori, dar degeaba...

Aici, vreau să spun ceva bisericii. Soră, tu nu trebuie să te machiezi și nici să-ți cumperi rochii ca ale vecinei, dacă vrei să fii în rânduială cu Dumnezeu. Nu este nevoie să mergi la o biserică cu fotolii care au costat mii de dolari și cu o orgă de câteva milioane de dolari, căci toate acestea vin din iad. Acesta este adevărul și eu pot să vi-l dovedesc cu Biblia.

Cain s-a gândit la aceste lucruri și s-a hotărât să aducă o jertfă din roadele pământului, dar îmi închipui că jertfa lui Abel nu arăta prea grozav. Probabil că nu avea nici măcar o sfoară, așa că și-a legat mieluțul cu un lujer de vie și l-a dus să-l așeze pe o stâncă. El nu avea nici sabie, sau cuțit și probabil a luat o piatră mai ascuțită, a ridicat capul mielului și a început să-i ciopârțească gâtul.

Mielul behăia și se zbătea, iar sângele lui curgea pe stâncă, secătându-l de puteri.

Ce reprezenta acest tablou? Patru mii de ani mai târziu, Mielul lui Dumnezeu murea sângerând pe Calvar, vorbind în limbi.

Miel iubit, sângele Tău scump,

Niciodată nu-și va pierde puterea,

Până când Biserica răscumpărată a Domnului

Va fi salvată de păcat pe veci.

Programele noastre educaționale și denominaționale nu ajută la nimic. Este nevoie de Sângele lui Isus Hristos și de nimic altceva. Așa este. Uitați-vă la rezultate.

Abel a murit pe aceeași stâncă pe care a murit și mielul său.

Fiecare credincios trebuie să facă la fel: să moară pe stâncă, alături de Mielul său.

Mielul nu are altceva decât lâna. El trebuie să dea totul și nu se împotrivește nicio clipă. El nu scoate niciun sunet înaintea celor care îl tund. Lâna este singurul lucru pe care-l are, dar renunță de bună voie la ea.

Iar noi spunem că suntem creștini!

Odată am primit o scrisoare de la cineva care îmi spunea: „Sunt cetățean american și ca atare, am dreptul să mă îmbrac cum vreau.”

Foarte bine. N-ai decât s-o faci. Îmbracă-te cum dorești; aceasta arată că ești o capră, dar nu uita că dacă ești un miel, chiar dacă ai anumite drepturi, tu renunți la toate pentru Hristos.

Și eu sunt cetățean american și am dreptul să mă îmbăt în seara aceasta. Am dreptul să fumez și să fac orice altceva, iar voi aveți exact aceleași drepturi. Cu toate acestea, noi renunțăm de bună voie la ele.

Lăsați-vă tunși de astfel de lucruri! Purtați-vă ca niște domni și ca niște doamne, îmbrăcați-vă și trăiți ca niște domni și ca niște doamne. Renunțați la drepturile voastre.

Uitați-vă cum urcă fumul de la altar!

Așa cum l-a ucis Cain pe Abel, la altar, tot așa l-a ucis și Iuda pe Isus.

Închipuiți-vă tabloul acela. Vedeți numai trei cruci, nu-i așa? Cu toate acestea, au fost patru. Isus a fost pus între cei doi tâlhari, dar mai era și Iuda care se spânzurase, iar Biblia spune: „*Blestemat este oricine e atârnat pe lemn.*” (Galateni 3.13). Vedeți? Isus a fost atârnat pe lemn, ceea ce înseamnă că s-a făcut blestem pentru noi. Deci și Iuda și Isus au fost atârnați pe lemn.

Fiți atenți. Într-o parte era Fiul lui Dumnezeu - Dumnezeu descoperit în trup de carne care a coborât din cer și s-a întors în cer, ducând cu El și păcătosul pocăit, iar de partea cealaltă, era Iuda, fiul pierzării, care a venit din iad și s-a întors în iad, ducând cu el și păcătosul nepocăit. Ce imagine minunată!

În grădina Edenului, Dumnezeu a deschis trupul lui Adam și a luat o parte din el ca să-i facă o mireasă.

Tot așa, la Calvar, Dumnezeu a deschis trupul lui Isus, ca să-l scoată de acolo o Mireasă. O, ce minunat!

Cele două duhuri au mers împreună până la cruce: Cain și Abel ; corbul și porumbelul.

Cain a plecat în țara Nod ca să-și găsească o soție. Eu am aici câteva versete, dar nu le voi citi acum.

Uitați-vă la Israel. Și aici putem vedea cum se ridică cele două vițe. De altfel, așa a fost întotdeauna.

Israel și-a urmat drumul spre țara făgăduită, așa cum face astăzi biserica. Pe cine a întâlnit el pe drum? Pe fratele lui, Moab, iar Israel a trimis la el soli ca să-l întrebe: *„Putem să trecem prin țara ta? Dacă vitele noastre vor paște iarbă, o vom plăti. Dacă vor bea apă, o vom plăti și pe aceasta.”* Însă Moab nu a vrut să-l lase.

Fiți atenți! Israel nu aparținea de nicio denominațiune, ci era un grup de rătăcitori care mergeau acasă. Moab în schimb, era foarte bine organizat, avea demnitari puternici, era vestit printre națiunile lumii.

Observați ce s-a întâmplat. Israel avea adevăratul izvor de sânge. Amintiți-vă acum, cum a încercat Balaam să realizeze căsătorii amestecate, și cum au fost nevoiți să le izgonească de tot pe acele femei. Da, învățătura lui Balaam.

Moab credea în același Dumnezeu ca și Israelul, dar el era un fiu nelegitim, născut

din unirea lui Lot cu propria sa fiică, la fel ca biserica firească de astăzi, care curvește spiritual cu lumea și nu rămâne credincioasă lui Dumnezeu.

Frate fundamentalist, nu vreau să te înțep prea tare, dar vreau să simți totuși. Împăratul l-a chemat pe episcopul Balaam și i-a zis:

„Du-te și blestemă acest popor, căci n-am nevoie de ei aici! Ei știu să vorbească despre altceva, decât despre vindecare divină. Au un șarpe de aramă și, dacă privesc spre el, se vindecă imediat. Apoi, spun că mănâncă mană din cer, dar eu n-am văzut niciodată așa ceva. Vorbesc tot felul de prostii, de aceea, du-te și blestemă-i ca să plece de aici, căci nu vreau să ajungă în denomiñațiunea noastră asemenea prostii!”

El era la fel de fundamentalist ca și Israel. A ridicat șapte altare și a jertfit șapte berbeci, exact cum făcea Israelul, dar lui Balaam i-au scăpat din vedere stânca lovită, șarpele de aramă, și Stâlpul de Foc care mergea înaintea lor.

La fel este și astăzi. Voi spuneți: „A, tu aparții de penticostali, de o adunătură de holly-rollers.” Așa au fost cândva, dar acum nu mai sunt, căci nu au văzut Stâlpul de Foc.

Pentru cei care doresc să-L vadă, avem o fotografie care este recunoscută științific. Amin. Așa este, ei n-au văzut Stâlpul de Foc și n-au observat strigătul Împăratului care dovedea astfel că este în mijlocul nostru: Împăratul Isus. Ei n-au văzut acest lucru, n-au văzut ispășirea sângelui.

Ei spun: „Știu un penticostal care a fugit cu nevasta altuia.” Da, dar și eu știu bapțiști care au făcut același lucru, prezbiterieni, catolici și mulți alții. Așa este.

Cum este gâscanul, așa este și gâsca. Râde ciob de oală spartă. Cu toții suntem

oameni și cu toții greșim, dar Dumnezeu nu lucrează cu grupuri de oameni, ci cu indivizi, cu fiecare în parte, indiferent cine este. Noi trebuie să recunoaștem însă că pentecostalii au fost binecuvântați.

Astăzi este la fel ca pe vremea lui Israel și a lui Moab. Bisericile adună oameni de pe la alte denominațiuni și le zic: „Dacă vii la noi și crezi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, te vom boteza în biserica noastră și îți vom scrie numele în registrul nostru.”

Și Diavolul crede, știați aceasta? Desigur, și el crede.

Eu v-am explicat aseară acest lucru, prin exemplul cu broasca țestoasă. Poți să o iei și să o scufunzi în apă cât vrei, că tot nu vei rezolva nimic. Dacă vrei s-o faci să se miște, ai nevoie de foc.

De același lucru are nevoie și biserica de astăzi: de focul Duhului Sfânt, care să o facă să se miște.

Țineți minte, Duhul Sfânt nu va primi un om necurat în Tulpul lui Hristos. Asta dovedește că trupul lui Hristos nu este o denominațiune. Noi ajungem în trupul Lui tainic prin botezul unui singur Duh.

Adevărul este că ne-am învățat să ducem la apă cât mai mulți bărbați și femei, dar dacă inima lor nu dovedește că sunt creștini adevărați, nici n-ar trebui să-i botezăm.

Mai demult, ne-am dus la râu cu mai mulți oameni care doreau să fie botezați. A venit și o femeie care a coborât dintr-o mașină, și-a aranjat părul și m-a întrebat: „Mă duci și pe mine să mă uzi, frate Branham?”

„Nu, pentru că tu nu ești pregătită pentru botez,” i-am răspuns. Așa este.

Odată se pregătea un cor pentru biserică, iar o fată nu voia să se urce pe platformă ca să cânte, pentru că nu avea bani să se coafeze așa cum ar fi vrut. Bătrâna ei mamă a spălat rufe pentru alții de dimineață până seara, ca să-i câștige banii necesari pentru coafură. Când am auzit acel lucru, nu i-am dat voie să cânte, ci i-am spus: „Tu nu ești potrivită pentru corul acesta.”

Toate aceste lucruri ar trebui păstrate curate. Vedeți, aici este problema bisericilor de astăzi. Putreziciunea a cuprins totul, de la amvon până la ultima bancă din spate. Așa este. Este nevoie să curățați totul.

Într-adevăr, avem nevoie de o curățire ca în vremurile străvechi.

La ordinarea unui tânăr predicator de culoare, bătrânii din jurul lui se rugau: „Doamne, învelește-l în saci, toarnă gaz pe el și dă-i foc pentru Evanghelie.” Da, de asta avem nevoie noi astăzi: de oameni care să ardă cu flacăra și în felul acesta să pornească în lucrare.

Era o vreme când vițelii de rasă erau însemnați cu fierul încins. Cred că ați văzut cum se face asta. Cineva m-a întrebat odată:

„Nu ți-e milă să pui fierul acela încins pe pielea vițelului?”

„Nu”, am răspuns eu.

Este adevărat că se zbate și mugește, iar când îi dai drumul fuge ca din pușcă, dar de atunci încolo, cât timp trăiește, știi sigur cui îi aparține.

Frate, eu îți spun că este un mare har să poți veni la altar și să stai acolo până când Duhul Sfânt te pecetluiește cu focul Lui. Poți să țipi, poți să plângi, poți să te comporti straniu, căci de atunci încolo știi sigur cui aparții. Așa este. Atunci ești pecetluit în Împărăția lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

Aceasta este pecetea.

Țineți minte! Duhul Sfânt vine să-i pecetluiască pe cei pe care Domnul i-a cunoscut mai dinainte. Așa este.

Isus n-a venit pe pământ spunând: „Mă duc să mor. Poate că-i va fi cuiva milă de Mine. Poate că, văzând cât de mult voi suferi, li se va înmuia inima și vor veni la Mine.” Nu, nu. Oricum n-ar fi venit nimeni la El în felul acesta, deoarece tu nu poți spune unui porc că greșește dacă mănâncă din grămada de bălegar. Dacă ar putea vorbi, ți-ar răspunde imediat: „Eu îmi văd de treburile mele. Tu să îți vezi de ale tale, bine?”

Înțelegeți? Este nevoie de o convertire pe care numai Dumnezeu poate s-o facă, deoarece nimeni nu poate veni la Isus dacă nu este atras de Dumnezeu.

Pentru ca inima unui om să se întoarcă la Domnul, este nevoie de lucrarea Duhului Sfânt.

Cineva spunea: „L-am căutat pe Dumnezeu zi și noapte.” Nu, nu. Dumnezeu te-a căutat pe tine, nu tu L-ai căutat pe El, căci Dumnezeu este Cel care-i caută pe oameni.

Dar Duhul Sfânt nu-și ia orice fel de soție. El nu va lua pe cineva care fumează, sau care bea, sau care trăiește imoral și iubește lumea, pentru că El a spus: *„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”* (1 Ioan 2.15).

Dar Duhul Sfânt vine să pecetluiască în trup soția lui Isus Hristos, pe care a cunoscut-o mai înainte de întemeierea lumii. Pentru că este Dumnezeu, El a putut să vadă încă de pe atunci cine Îl va primi și cine nu, iar acum, Duhul Sfânt vine să pregătească acea Mireasă pe care o va lua cu El.

Noi avem acel cântecel: „Vino la masă, te cheamă Stăpânul.”

Cred că nu vi se va părea un sacrilegiu, dar noi l-am schimbat puțin. Da, cred că aceasta nu va fi o pricină de poticnire pentru voi.

Sună cam așa:

Vino la noi, te cheamă păstorul,

Vino la noi.

Vei putea să mergi la dineuri

Și să spui glume murdare,

Vei mesteca gumă

Și vei trage câte-un fum..

Păstorul strigă:

Veniți și înscrieți-vă la noi.

Ce diferență! Bisericile acestea își aleg diaconii dintre oamenii cu bani, căci în felul acesta pot profita de pe urma lor. Ce contează dacă omul a fost căsătorit de două ori sau chiar de trei ori? Ei îl pun diacon pentru că este o persoană influentă în oraș.

Fraților, pe mine nu mă interesează dacă tot orașul îi urăște. Diaconii trebuie să fie persoane „influențe” în cer, și să aibă Duhul Sfânt dacă vor să exercite vreo influență asupra oamenilor.

Dar bisericile de astăzi nu știu altceva decât: „Veniți și înscrieți-vă la noi!”

Acum câțva timp am întrebat-o pe o tânără:

„Ești creștină?”

„Îți voi da de înțeles: sunt americană!”

O, Doamne! Parcă asta are vreo legătură cu credința.

Fratele Bosworth mi-a spus că și el a pus aceeași întrebare unei femei, care i-a răspuns:

„Aprind câte o lumânare în fiecare seară.”

O, parcă aceasta ar avea vreo legătură cu creștinismul! A fi creștin, nu înseamnă a

aprinde lumânări, ci a fi născut în Împărăția lui Dumnezeu.

Cele două duhuri merg împreună. Observați, în aceeași perioadă când S-a ridicat Isus, s-a ridicat și Iuda și atunci când Și-a încheiat Isus lucrarea, și-a încheiat-o și Iuda. Ce s-a întâmplat atunci când a început să lucreze Duhul Sfânt? A apărut și antihristul.

Apostolul Ioan spune: *„Copilașilor, nu vă lăsați înșelați, căci duhul lui Anticrist și-a început deja lucrarea în lume.”* (1 Ioan 4.3).

Vedeți? El nu vine numai acum, în zilele din urmă, ci se ridicase încă de pe atunci. El a fost prezent dintotdeauna.

Fiți atenți. În vremea aceasta, antihristul ia toate bisericile (inclusiv pe penticostali) și le adună în imensa morgă, care este Consiliul Mondial Bisericesc.

Înțelegeți ce vreau să spun?

Da, până și organizațiile penticostale intră acolo. Dacă ai început să rătăcești, imediat te vei îndepărta foarte mult de Duhul lui Dumnezeu. Dacă aluneci puțin de pe calea cea strâmtă, vei aluneca în continuare. Așa este. Și atunci trebuie să te întorci exact în timpul de unde ai început să aluneci.

Consiliul Mondial Bisericesc va forma chipul fiarei. Noi știm aceasta cu toții.

Acest duh lucrează acum să unească toate bisericile, pentru a lupta împotriva comunismului! Nu vă faceți griji în privința comunismului, pentru că nu împotriva lui trebuie să luptați.

Există trei cortine, știați aceasta? Să nu uitați că vă spun acest lucru în Numele Domnului: deci, există:

- cortina de fier;
- cortina de bambus;
- cortina de purpură.

Fiți cu ochii pe această cortină de purpură!

Acum, Antihristul a început să se descopere, câștigând cât mai mult teren, iar bisericile îl sprijină și își aleg un singur „cap”, care să le conducă.

Pentru prima dată, după atâtea sute de ani, preotul anglican se duce la Roma, ca să ceară părerea papei cu privire la ceea ce vrea să facă. Protestanții stau undeva în spate și nu zic nimic. Da, pentru că și ei s-au rătăcit. Ei nu vor mai reuși să-i oprească, și nimeni altcineva nu va mai reuși s-o facă. Nu-i va opri nimeni, așa că va fi din ce în ce mai rău. Așa spune Biblia.

După cum știm, Biserica pentecostală reprezintă epoca bisericii Laodicea, care devine atât de căldicică încât îi provoacă silă lui Dumnezeu, și o varsă din gura Lui.

Haideți să mergem mai departe acum și să vedem puțin ce este această pecete.

Dacă va luați notițe, haideți să deschidem la **Ezechiel capitolul 9**. Prorocul a văzut încă de atunci venirea bisericii. El a privit spre porțile cele mari și a zis: **„Ați mai văzut vreodată așa ceva?”** Apoi au venit șase oameni de pe drumul porții de sus, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână.....

...citiți Ezechiel 9 și țineți minte că acest măcel era hotărât numai pentru Ierusalim”.

„Treci prin mijlocul cetății...” (v.4).

Dar, înainte ca ei să plece, a venit un Om îmbrăcat în alb, cu o călimară la brâu. Domnul i-a oprit pe cei șase să plece pentru a începe nimicirea, și a zis acestuia:

„Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo.”

Acest Om, care avea călimara la brâu, era Duhul Sfânt. După ce a trecut El, Domnul i-a trimis pe cei șase, care aveau uneltele de nimicire și le-a zis:

„Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte!” (v.6).

Țineți minte lucrul acesta.

Când s-au întâmplat toate acestea? În biserica primară, atunci când Duhul Sfânt i-a pecetluit pe oameni.

Poate ați citit scrierile istoricului Josephus, în care tratează marea bătălie din anul 70 d.Hr.

Când a venit Isus, El a înfăptuit semne și minuni care dovedeau că El era Mesia. După ce a plecat în slavă, El a trimis înapoi Duhul Sfânt, ca să îi ungă pe apostoli,

iar aceștia au pornit făcând aceleași semne și minuni pe care le făcuse El. Ei aveau puterea Domnului, vorbeau în limbi, strigau pentru că peste ei venise ceva ca vâjâitul unui vânt puternic.

Apoi au pornit în lucrare cu un zel și cu o râvnă atât de mare, încât au ars cetățile cu focul Duhului Sfânt. Dar ce au făcut oamenii?

Au râs și și-au bătut joc de ei. Așa este. Ce a spus însă Isus? *„Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”* (Matei 12.32).

Atunci când și-au bătut joc de oamenii umpluți cu Duhul Sfânt, ei și-au semnat condamnarea, adică destinația veșnică.

În Matei 24, vedem cum cărturarii l-au pus tot felul de întrebări lui Isus, iar El le-a răspuns la toate.

Astfel, ajungem la adventiștii de ziua a șaptea, care spun: *„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.”* (v.20).

Ei l-au întrebat: *„Când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”* (v.3).

Vedeți, ei l-au pus trei întrebări diferite, iar El le-a explicat.

Istoria arată același lucru.

Ce conta dacă fuga lor avea să fie în ziua Sabatului? În ziua Sabatului, porțile

cetății erau închise. Vedeți? De aici putem vedea că aceste cuvinte nu erau adresate tuturor oamenilor.

Apoi, într-o parte a lumii este vară, iar în cealaltă parte este iarnă, iar Domnul a spus:

„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.”

În continuare, au fost avertizați, spunându-li-se: *„Atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă în munți.”* (v.16).

În timpul iernii, Iudea era blocată de zăpadă: *„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.”*

Dar când Titus...

Isus le spusese: *„Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Să fugiți spre Munții Iudeii cât veți putea de repede! Să ieșiți de acolo!”* Aceasta, deoarece aveau să-L hulească pe Duhul Sfânt.

În felul acesta, ei urmau să primească semnul fiarei și nu le mai rămânea nimic altceva decât nimicirea.

Dar când iudeii au văzut că se apropie necazul, au zis: *„Ne vom aduna în cetate, în casa Domnului, și ne vom ruga.”* Gândul lor părea foarte religios, foarte sfânt. Da, Satana poate face ca totul să pară real. Desigur.

Aduceți-vă aminte ce a spus istoricul Josephus:

„Oamenii spuneau: „Este un grup care L-au urmat pe Isus din Nazaret și care acum vindecă bolnavi. Pilat L-a omorât pe Isus, dar ei l-au furat trupul, L-au tăiat și L-au mâncat.”

Ei se refereau la faptul că acei creștini luau Cina Domnului. Și Josephus a adăugat:

„Niciunul dintre ei (dintre creștini) nu s-a pierdut, pentru că au fugit din Ierusalim așa cum le-a spus Isus.”

Dar Iudeii s-au adunat la Ierusalim, zicând:

„Ne vom strânge în casa Domnului, pentru că marele IahveH, care a fost întotdeauna de partea noastră, va coborî pe pământ și va alunga armatele lui Titus.”

Dar ce făcuseră ei? Păcătuiseră împotriva Duhului Sfânt, prin faptul că și-au bătut joc de puterea Lui.

Isus Hristos făcuse semne și minuni, dovedind că era Mesia, dar ei îl numeau Beelzebul, domnul dracilor, și spuneau că lucrările pe care le face sunt ale Satanei, iar acum, suportau consecințele.

Mai așteaptă puțin, frate. Nu vom avea timp în seara aceasta, dar mâine seară vreau să vă dovedesc cu Scriptura că Statele Unite au făcut exact același lucru, în ultimii 40 de ani.

Dumnezeu lucra cu oamenii prin semne și minuni, iar marile biserici i-au dat afară și și-au bătut joc de ei, numindu-i: „holly-rollers” „penticostali fanatici” și câte altele...

Și ce s-a întâmplat acum, în zilele din urmă? Dați-mi voie să vin cu Scriptura, sunteți pregătiți?

Eu nu sunt de acord cu scumpul meu frate David duPlessis, cu doctor McKee și cu aceste biserici mari.....

...Prezbiterienii spun: „Avem nevoie de vorbirea în limbi; avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt; avem nevoie de vindecarea divină.” și așa mai departe, dar de ce nu le-au primit acum 40 de ani, când s-au revărsat peste toată lumea? De ce și-au bătut joc de ele? Nu le vor mai primi niciodată, pentru că sunt morți. Da, ei sunt denominațiuni și fiecare denominațiune este moartă. Acesta este adevărul. Nu se vor mai ridica niciodată. Nicio denominațiune nu va mai învia.

„Adunarea lui Dumnezeu” a avut ziua ei de har; unitarienii au avut ziua lor; voi, toți ceilalți, ați avut ziua voastră, dar ce ați făcut? V-ați organizat și v-ați despărțit de Dumnezeu.

Nicio denominațiune nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu.

În primul rând, organizația este o orânduială catolică, pe care Dumnezeu a osândit-o încă de la început, dar El va scoate toate inimile însetate din orice denominațiune, ca să își formeze Trupul pe care îl va pecetlui cu Duhul Sfânt și pe care îl va lua acasă.

Ei au primit semnul fiarei. Uitați-vă, Biserica Penticostală și-a dat arama pe față, iar Dumnezeu a vărsat-o din gura Lui. Isus este afară și bate la ușă, încercând să intre.

Cine este El? Tot Mesia, dar oamenii nu vor să-l primească nici acum înăuntru.

Dar ce s-a întâmplat? În ce zi trăim? Frate, în ce zi trăim? Să nu credeți cumva că sunt nebun, căci nu sunt. Dar dacă sunt nebun, lăsați-mă în pace, căci mă simt bine așa, decât cum eram înainte.

Ascultați-mă însă, frați și surori: acesta este semnul sfârșitului.

Ce a spus Isus despre fecioarele adormite? Voi spuneți că aceste biserici sunt fecioare? Da, exact ca și Cain. Și ele se închină lui Dumnezeu, dar fecioarele nechibzuite nu aveau untdelemn în candelă, este adevărat? Iar când și-au dat seama de acest lucru, era prea târziu. Ele au întrebat: „*De unde să luăm untdelemn? Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru.*” dar răspunsul a fost categoric: „*Duceți-vă la cei ce vând și cumpărați-vă!*”

Amintiți-vă că în momentul când ele au plecat să-și cumpere untdelemn, a venit Mirele. Slavă Domnului! Nu înțelegeți? Dacă prezbiterienii, episcopalii și toți ceilalți au pornit în căutarea Duhului Sfânt, ați face mai bine să vă curățați candelă. Da, aveți nevoie de asta.

Penticostalilor, ați face mai bine să vă curățați candelă! Amin. Curățați-vă de toate aceste lucruri lumești, căci au ruginit, iar fitilul a ajuns într-o stare jalnică.

Voi știți că fitilul unei lămpi are o importanță deosebită. Și eu am stat noaptea la lumina lămpii. Acest fitil este ca un credincios adevărat. La un capăt are foc, iar celălalt capăt este muiat în untdelemn, care întreține flacăra.

Ce biserică! Ce putere! Aleluia!

Aceași Lumină a Evangheliei care a strălucit în răsărit, strălucește la apus: „*Spre seară se va arăta lumina.*” (Zaharia 14.7).

Treziți-vă și curățați-vă candelile, penticostalilor! Spălați-vă de lucrurile lumesti!
Pregătiți-vă, pentru că a sosit vremea!

Ce s-a întâmplat când fecioarele nechibzuite au plecat după untdelemn? A venit Mirele.

Vedeți voi, America a hulit Duhul Sfânt, și-a bătut joc de El încă de când a început să lucreze acum 40 de ani. Și-a bătut joc de El în permanență. Toate bisericile au făcut aceasta, arătând astfel cine le conduce, iar acum, au început să-și ridice capul și să spună: „Am vrea să avem și noi măcar puțin din aceste lucruri!”

Acesta este un semn că trebuie să ne curățăm candelile. Domnul să ne dea predicatori care să curețe lămpile, astfel încât să arate adevăratul foc al Rusaliilor.

La o lampă veche, fitilul este încărcat cu carbon și afumă totul în jur. Acesta este necazul cu noi: avem prea multă funingine pe candelile, iar focul nu mai poate arde așa cum ar trebui. Nu are aer suficient, de aceea, avem nevoie de suflu proaspăt venit din cer, de botezul cu Duhul Sfânt care să aducă în biserică semne și minuni – adevărata Pecete a lui Dumnezeu.

„Dacă nu vă purtați frumos cu mine, am să plec la penticostali!” O, aceasta arată că, candela ta este plină de funingine, iar lumina este întunecată de fum. Curățește-ți candela! Pregătește-te, căci trăim în vremea sfârșitului.

Cineva trebuie să vorbească despre aceste lucruri și eu știu că vor fi unii care le vor primi. Așa este. Nu știu câți vor fi, pentru că este scris: „*Cum era în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului.*”

Atunci au fost salvate opt suflete. Nu știu câți vor primi ceea ce li se va spune, dar știu că unii își vor curăța candela, fiindcă a sosit ceasul pentru aceasta.

Fecioarele nechibzuite, care au plecat după untdelemn, primiseră deja semnul fiarei.

Voi spuneți: „Cum? Acela era semnul fiarei?” Da, într-adevăr, el este.

Și Cain a primit semnul fiarei, după care a plecat.

Atunci când bapțiștii, prezbiterienii și penticostalii au primit semnul fiarei, în loc să primească Duhul Sfânt, ei s-au îndepărtat de Dumnezeu și și-au format câte o organizație. Ce au făcut ei? S-au căsătorit cu o femeie mincinoasă, s-au căsătorit cu lumea, au primit printre ei Izabele machiate, cu părul tăiat, cu pantaloni scurți sau cu fuste croite după moda de la Hollywood; iar ca diaconi se pun bărbați care au avut 2-3 soții.

Voi spuneți: „Tot timpul te legi de femeile noastre!” Foarte bine pot să-i scarmăn și pe bărbați.

Dați-mi voie să vă spun ceva. Cu greu se poate numi bărbat omul care-și lasă nevasta să fumeze, sau să poarte pantaloni scurți. Asemenea oameni sunt așa fricoși, încât nici nu se știe sigur cărui sex aparțin. Adevărul este că numai bărbați nu pot fi numiți. Așa este. O, aleluia! Așa este.

Sunt niște jalnice imitații de bărbați.

Un astfel de om poate avea 1,80 m înălțime și 80 kg, căci pentru mine tot nu este bărbat.

Da, se vede clar cine este șeful în casa lui, căci ea bate din picior și strigă: „Treci încoace imediat!” iar el se duce, cu privirea în pământ, ca un pisoi bolnav.

Noi avem însă nevoie de bărbați. Avem nevoie de predicatori ai Evangheliei. Dacă un predicator se urcă la amvon și nu spune nimic despre aceste lucruri, încep să mă cam îndoiesc că este trimis de Dumnezeu.

Da, lor le este rușine să spună adevărul lui Dumnezeu chiar dacă știu că o femeie care își taie părul săvârșește o faptă imorală.

Dacă o femeie își taie părul, soțul ei are dreptul să divorțeze. Așa spune Biblia. Cine este capul femeii? Bărbatul ei.

Biblia spune: *„O femeie care se tunde își necinstește capul.”* (1 Corinteni 11.5).

Niciun bărbat nu este obligat să trăiască alături de o femeie care îl necinstește. Amin.

Astfel de femei își secătuiesc slava. La fel face și biserica. Făcând astfel de lucruri ea își necinstește Izvorul slavei.

O, Doamne, de ce spun aceste lucruri?

Pentru că acesta este adevărul. Noi nu avem nevoie de oameni dornici de compromisuri, ci ne trebuie bărbați și femei care să susțină dreptatea și care să spună adevărul, indiferent cum ar suna acesta. Amin.

Curățește-ți candela, frate. Lasă lumina proaspătă a Duhului Sfânt să ardă iarăși, căci se întunecă. Este o vreme îngrozitoare; se face întuneric.

Mai demult, veneam cu avionul de la Dallas și mă îndreptam spre Indiana. Din

cauza unei furtuni, am fost nevoiți să facem o escală la Memphis. M-au cazat la un hotel mare și luxos, spunându-mi: „Vă vom lua de aici mâine dimineață la ora șapte. Până atunci vom pregăti un avion care să vă ducă la destinație.”

Eu îmi achitasem costul biletului, așa că au fost nevoiți să îmi achite ei cazarea pentru noaptea aceea.

Am scris niște scrisori prietenilor, apoi m-am culcat. A doua zi dimineața, după ce m-am trezit, am plecat să-mi pun scrisorile la poștă. Am pornit în josul străzii, gândindu-mă:

„Trebuie să mă grăbesc, pentru că va sosi imediat limuzina să ne ia.” Am grăbit pasul.

La un moment dat, Duhul Sfânt mi-a zis: „Stai pe loc!” M-am uitat în jur și am văzut un polițist irlandez, care privea spre mine.

„Cu siguranță, nu el este cel care mi-a vorbit!” m-am gândit eu. Am pornit iarăși, dar am auzit din nou glasul, care mi-a zis: „Vino aici, pe margine!”

Acolo, într-o vitrină, erau expuse niște undițe și m-am făcut că mă uit la ele, ca să nu par suspect. M-am dus deci, aproape de vitrină și am zis: „Tată ceresc, Tu ești Cel care mi-a vorbit?”

„El mi-a răspuns: „Întoarce-te și du-te către nord.”

„Da, Tată.” am răspuns.

Credeți că Dumnezeu își călăuzește copiii prin Duhul Sfânt? Problema noastră este că avem candela atât de afumată, încât nu mai vedem nimic.

Am mers înainte mult timp. Sosise ora de plecare a avionului, dar El îmi spunea mereu: „Mergi înainte!” Am mers până când am ajuns într-un cartier locuit de negri. Soarele urcase pe cer, iar eu m-am gândit: „Am pierdut avionul. Poate că El îmi spune să merg acasă. Am să merg înainte, iar valiza am s-o las la hotel.”

Nu aveam la mine decât scrisorile acelea. Am mers mai departe, așteptând ca Domnul să-mi vorbească. Ceva îmi spunea mereu: „Mergi înainte, mergi înainte!” așa că am mers mai departe. Era singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Niciodată nu trebuie să ții cont de aparențe. Dacă Dumnezeu a zis să mergi înainte, atunci du-te înainte! Așa trebuie să procedăm de fiecare dată, și în același fel se obține și vindecarea divină.

Spune: „Ieri nu puteam să mișc deloc degetul, dar astăzi îl mișc puțin. Mâine îl voi mișca mai bine, iar poimâine nu voi mai avea nimic.” Vedeți? Orice-ar fi, mergeți înainte!

Tot mergând, am ajuns în partea cealaltă a orașului, într-un cartier locuit de negri, unde vedeai numai bordeie vechi și sărăcicioase.

Mă întrebam: „Ce caut eu aici?” Apoi mi-am zis: „El mi-a spus să merg înainte. Dacă ar fi vrut să mă duc în altă parte, mi-ar fi zis”, așa că am continuat să merg, fredonând un cântec pe care îl cântă penticostalii.

la să vad dacă pot să-l intonez corect:

Se adunau în camera de sus

Și se rugau în Numele Lui.

Atunci a venit peste ei puterea,

Botezul cu Duhul Sfânt.

Ce a făcut Domnul pentru ei atunci,

Va face și pentru noi acum.

Sunt fericit că sunt unul dintre ei (ați auzit această cântare, nu-i așa?)

Nu erau oameni învățați

Si nu se lăudau cu faimă lumească

Dar cu toții au primit cincizecimea

Prin credință în Numele lui Isus.

Și ne spune acum, de la distanță,

Că puterea Lui este aceeași.

Sunt fericit că sunt unul dintre ei.

Mergeam pe drum și fredonam în sinea mea cântarea aceasta. La un moment dat am văzut o bătrână de culoare care stătea cu coatele sprijinite de poartă. Era primăvară și apăruse trifoiul. Voi spuneți că florile de portocal miros frumos, dar așteptați numai să iasă trifoiul în Indiana.

După cum v-am spus, am văzut-o pe femeia aceea stând la poartă. Avea o cămașă bărbătească legată în jurul capului și niște obraji bucălați. Am văzut-o, dar am mers mai departe.

Când am ajuns în dreptul ei, a început să râdă și lacrimi mari au pornit să-i curgă din ochi. I-am zis:

„Bună dimineața, mătușico.”

Așa ne adresăm de obicei oamenilor de culoare din sud.

„Bună dimineața, pastore”, mi-a răspuns ea.

„De unde știi că sunt pastor?”

„Știam că ai să vii”, a zis ea.

M-am întors gândindu-mă: „Tată, aici trebuia să ajung? La această negresă m-ai trimis?”

Am privit din nou spre femeie și i-am zis:

„De unde ai știut că sunt pastor?”

„Ai citit vreodată povestea despre femeia sunamită?” a răspuns ea.

„Desigur.”

„Și eu sunt o astfel de femeie. Nu aveam niciun copil și l-am zis Domnului că, dacă îmi va da unul, îl voi crește ca să-l slujească Lui. S-a întâmplat întocmai. Domnul mi-a dat un copil, iar eu am spălat rufe de dimineața până seara, ca să câștig pâinea pentru el. Este un copil tare bun, dar a apucat-o pe o cale greșită, pentru că s-a împrietenit cu cine nu trebuia.”

Era o bătrână sfântă, pentecostală. Ea a continuat:

„A apucat pe o cale greșită și s-a cătușit cu o boală venerică îngrozitoare. Eu nu am știut nimic, iar acum nu mai poate fi ajutat de niciun medic. Inima lui este măcinată. Zace înăuntru, pe moarte. M-am rugat toată noaptea pentru el. De două zile și-a pierdut cunoștința, pastore. Eu m-am rugat toată noaptea și am zis: „Doamne, Tu mi-ai dat acest copil, iar eu sunt slujitoarea Ta. Unde este acum Elisei, prorocul Tău?”

Bătrâna a continuat: „M-am rugat până când, pe la ora două, am adormit pe genunchi. Am visat că Domnul mi-a zis să vin aici și să stau la poartă. Mi-a zis că voi vedea un bărbat cu un costum cafeniu și cu o pălărie cafenie. Din zorii zilei stau aici, la poartă, și, când te-am văzut venind, am știut că tu ești.”

Vedeți, aceasta înseamnă un pentecostal adevărat.

I-am zis:

„Numele meu este Branham, mătușă. Ai auzit vreodată de mine?”

„Nu, pastore Branham. Nu am auzit niciodată de tine. Îmi pare rău. Nu vrei să vii înăuntru?”

„Ba da, mulțumesc”, am răspuns și n-am mai zis nimic altceva, pentru că mă gândeam: „Cu siguranță pentru ea am fost trimis aici.”

Poarta se închidea cu o piesă veche de la un plug, legată de un lanț. Am intrat într-o căsuță stil vagon, cu două încăperi. În viața mea, am fost în palate împărătești, am fost să mă rog pentru regele George al Angliei, am fost la Gustavus, în Suedia, am fost la împăratul Frank și în multe alte palate de monarhi și de oameni influenți și puternici.

Am avut privilegiul de a merge să stau de vorbă cu unii dintre cei mai puternici oameni ai lumii. Am fost în case minunate, dar nicăieri nu m-am simțit ca acasă, așa cum m-am simțit în căsuța acelor negri, în dimineața aceea.

Nu avea pe jos niciun covoraș. În cameră era numai un pat vechi de campanie, dar deasupra ușii era o placă pe care scria: „Domnul să binecuvânteze căsuța noastră.”

Am fost acasă la oameni care își spuneau creștini și care aveau pe pereți tot felul de afișe și fotografii vulgare, dar în această căsuță mă simțeam ca acasă.

Pe pat zăcea un tânăr negru și voinic. Cred că avea peste 70 kg. Stătea cu pătura în mână și gemea în continuu.

„Ce este cu tine, frate?” l-am întrebat.

„Pastore, mi-a zis bătrâna, n-a mai vorbit de două zile. Geme și spune în continuu: „E întuneric. Nu știu unde mă duc.”

„Pastore, a continuat bătrâna, crede că este undeva pe mare, într-o barcă. Este întuneric și nu știe încotro se duce. Spune aceste lucruri de două zile.”

„Este într-o situație groaznică, am spus. Mătușică, eu tocmai am plecat din Dallas, Texas, iar slujba mea este să mă rog pentru bolnavi.”

N-o interesa ce aveam de spus.

„Eu vreau un singur lucru, pastore, mi-a răspuns ea: să te rogi pentru el, iar dacă Dumnezeu cerurilor va îngădui să-l aud zicând: „E în ordine, mămico! Sunt mântuit!”, atunci voi fi pregătită să-l văd plecând. Dar am muncit atât de mult pentru băiatul meu, și m-am rugat atât de mult pentru el, încât n-aș suporta să-l văd că moare așa, rătăcit, pentru că știu că ar fi pierdut. Atât aș vrea să-l aud spunând: „E în ordine, mămico. Sunt pregătit să plec.” Ai vrea deci, să te rogi pentru el?”

„Desigur, mătușico.”

Am îngenuncheat amândoi pe podea. Bătrâna era o femeie corpulentă, cu obrazii bucălați și avea în jurul capului o cămașă legată, care era probabil a fiului ei. l-am zis: „Mătușică, roagă-te cu voce tare.”

Frater, dacă n-aș fi știut dinainte că era pentecostală, atunci aș fi aflat cu siguranță. Vorbiți despre rugăciune! Dacă ați fi auzit rugăciunea acelei bătrâne, vi s-ar fi

ridicat părul pe ceafă. Ea vorbea cu Domnul așa cum vorbise de atâtea ori înainte. Știa foarte bine cu cine vorbește. Când a terminat, s-a întins, l-a sărutat pe frunte, și a zis: „Domnul să binecuvânteze copilașul mamei!”

Chiar dacă avusese atâta rușine din pricina lui, tot copilașul mamei era. Chiar dacă era un flăcău voinic, ce făcuse atâtea rele, el rămăsese copilașul mamei. Dragostea ei îl învăluia cu aceeași putere, iar Biblia spune: *„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip:*

„Iată că te-am săpat pe mâinile Mele...” (Isaia 49.15,16).

Ce dragoste mare! Cum ar putea Domnul să ne uite vreodată? Chiar dacă lămpile noastre sunt afumate, El tot ne iubește.

Haideți însă, să ne curățăm lămpile murdare, fraților. Haideți să ne trezim și să ne pregătim pentru întâlnirea cu Domnul Isus. Haideți să ne curățăm, să ne pregătim, să ne rugăm și să ne punem în rânduială.

Cum v-am spus, bătrâna și-a sărutat fiul, iar acesta a zis: „Este întuneric, mămico. Este întuneric,” și trăgea de pătură încoace și încolo. Am pus mâinile pe picioarele lui. Erau reci și înțepenite, de parcă moartea îl cuprinsese deja. L-am întrebat:

„Mă auzi, frate?”

Dar el spunea în continuare: „Mămico, este întuneric.” Am început să vorbesc cu el, dar nu era conștient. Își scutura capul, iar saliva îi curgea din gură în timp ce gemea tot timpul: „Mămico, este întuneric. Este întuneric. Nu știi unde se duce barca mea.”

Bătrâna a început să plângă, ștergându-și obrazii mari cu mâinile: „Îți dai seama în ce hal este? N-ai vrea să te rogi tu acuma, pastore?“, m-a întrebat.

„Ba da, am răspuns, după care am îngenuncheat, rugând-o să îngenuncheze și ea lângă mine. Mi-am pus mâinile peste picioarele băiatului și am zis:

„Tată ceresc, este trecut de ora nouă. Avionul meu a plecat de mult. Te rog să-ți arăți îndurarea față de acest suflet. Nu știu de ce m-ai călăuzit până aici, dar cu siguranță acesta este locul. Eu n-aș fi venit, dacă nu m-ai fi adus Tu. Nici femeia aceasta nu m-ar fi așteptat dacă nu i-ai fi zis Tu și eu știu, că Tu nu ne călăuzești niciodată în zadar, Doamne, ci întotdeauna ne arăți lucrările Tale. De aceea, Te rog, Tată, dacă este cu voia Ta, ascultă rugăciunea acestei femei și dă băiatului mântuirea sufletului și vindecarea trupului.”

Pe când mă rugam încă, băiatul a strigat:

„Mămico, mămico, se face lumină în cameră,” iar peste câteva minute stătea pe marginea patului și vorbea cu noi, cu brațul lui negru în jurul meu.

„Trebuie să plec”, am spus după un timp.

Am pornit pe drum, am luat un taxi și m-am dus repede să-mi iau valiza. Mă gândeam: „Poate că voi reuși să găsesc un loc într-un avion și voi pleca deseară.”

Războiul se terminase, dar cu greu îți puteai procura un bilet la avion. În clipa când am ajuns la aeroport, în difuzoare se auzea: „Ultima chemare pentru zborul nr.172.”

Era chiar avionul meu. În tot acest timp, el stătuse pe loc, deoarece Dumnezeu

face ca totul să funcționeze perfect. Cam după vreun an (vorbire în limbi cu tălmăcire).....

...O, Doamne, Îți mulțumim pentru acest avertisment, căci știu că nu este în zadar. Te rog, Dumnezeule, ajută-i pe oameni să înțeleagă că noi nu vrem altceva, decât să-i convingem că trebuie să-și curețe candelarele și să se pregătească, deoarece ceasul este aproape.

Noi vedem toate aceste semne și știm că fecioarele neînțelepte au plecat să-și caute untdelemn. Te rog, Doamne, binecuvântează-i pe oamenii aceștia și lasă ca Duhul Sfânt să coboare printre noi, ca să dovedească faptul că acest mesaj este adevărat. Ajută-i să primească avertismentul Tău din această seară și să nu aibă liniște până nu-și vor curăți lămpile și nu se vor pregăti ca să se întâlnească cu Mirele. Te rog, Tată. Amin.

Ce frumos! L-ați văzut pe omul acela? Voi, pentecostalii, sunteți uimiți de darul deosebirii, dar cu cât mai mult este acest lucru?

Tălmăcirea a venit cu exact același ton, cu același număr de paragrafe, exact la fel. Acesta este Duhul Sfânt, vă spun adevărul. Așa este.

O, prietene păcătos, caută-L chiar acum pe Domnul! Strigă către El, atâta timp cât te mai cheamă, și ascultă-L! Aceasta este rugămintea mea: ascultă-L!

Vreau să vă spun ce s-a întâmplat mai departe. Un an mai târziu, veneam la Phoenix cu trenul. Dacă ați fost vreodată la Memphis, venind din est, atunci știți cum este. Am coborât din tren și mergeam pe peron. Acolo se vând niște sandviciuri mititele pentru 50 de cenți bucata. Am coborât din tren și mi-am luat și eu mai multe, într-o sacoșă, ca să nu mor de foame până în Phoenix, apoi m-am întors în tren. Nu pot merge la restaurant pe banii sfinților din biserică, așa că mi-am luat acele sandviciuri. În timp ce alergam spre un chioșc, am auzit o voce care-

mi spunea:

„Bună ziua, pastore Branham. O clipă!” a strigat din nou, după care a venit spre mine și m-a întrebat:

„Ce mai faceți?”

„Fac bine, dar nu cred că te cunosc,” am răspuns privindu-l curios.

„Ba mă cunoașteți”.

„Se poate, dar nu-mi amintesc pe moment.”

„Amintiți-vă că mergeați pe drum într-o dimineață și ați intrat într-o casă unde trăgea să moară un băiat care avea o boală venerică”.

„Doar nu vrei să spui că...”

„Ba da. Eu sunt acela. Și nu numai că sunt vindecat, pastore Branham, dar acum sunt și mântuit”.

N-am spus nici măcar jumătate din cât ar fi de spus. Ce ar putea să mai facă bunul și iubitul nostru Tată ceresc, ca să ne avertizeze că trebuie să ne punem în rânduală? Ce ar putea să facă mai mult decât atât?

Îl iubiți? Îl iubiți din toată inima, din tot sufletul și cu toată mintea? În timp ce ne plecăm capetele pentru un moment, aș dori să știu câți păcătoși sunt aici, printre

noi. Ridicați mâna și spuneți: „Doamne, pune foc în candelile mele în această seară și ajută-mă să ard pentru Hristos până la moarte...”

Spuneți: „Pornesc și eu la drum alături de copiii Domnului, cei disprețuiți de lume.”

Să vă văd mâinile. Prietene păcătos, n-ai vrea să ridici mâna și să-L primești pe Hristos ca Mântuitor? N-ați vrea să ridicați mâna voi, cei de la balcon, sau voi, cei de jos?

Am făcut acest lucru în fiecare seară, dar poate că tot a mai rămas printre noi unul sau doi păcătoși. N-ați vrea să ridicați mâna?

Nu este nicăieri vreun păcătos?

Spuneți: „Vreau să primesc Duhul Sfânt”.

Țineți minte: ori primiți Duhul Sfânt, ori primiți semnul fiarei. Sunt numai două posibilități. Vom mai vorbi și mâine seară. Acum, am vrut să așez doar temelia pentru ceea ce se va spune mâine seară.

Ridicați mâna și spuneți: „Eu vreau Duhul Sfânt, frate Branham.” Domnul să te binecuvânteze, tinere. Domnul să te binecuvânteze.

Foarte bine. Domnul să-ți împlinească dorința inimii.

Cine mai vrea să ridice mâna și să spună: „Vreau să-L primesc pe Hristos!”? Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Acesta este un act de curaj.

Altcineva să ridice mâna și să spună: „Aș vrea să-L primesc pe Hristos!”

Dar sus, la balcon? Da, domnule, îți văd mâna acolo, în spate, în colț.

Altcineva care vrea să spună: „Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor. Îmi ridic mâna către El.”

Țineți minte, dacă ridici mâna și te-ai gândit bine înainte să o faci, gestul tău rămâne pentru veșnicie. Dumnezeu te crede pe cuvânt.

Gândiți-vă bine, ridicați mâna și veți vedea ce se întâmplă. Încă cineva, sus, în balcon. Domnul să te binecuvânteze. E bine. Ridicați mâna și veți vedea ce simțiți după aceea. Dacă ești păcătos, ridică mâna. Da, tânăra de aici, din față. Domnul să te binecuvânteze, dragă soră.

Mai este cineva? Eu aștept, căci și Hristos așteaptă. Domnul să te binecuvânteze și pe tine, de acolo de sus. Altcineva? Domnul să te binecuvânteze, tinere. Domnul să fie cu tine, băiete. Fără îndoială că va fi.

„Vreau să-L primesc pe Hristos ca Mântuitor.” Domnul să te binecuvânteze, acolo, în spate. Altcineva?

„Vreau să-L primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, fiindcă m-am convins că am nevoie de El. Știu, întotdeauna am crezut că va veni o vreme când Dumnezeu va separa biserica adevărată.”

Așa va fi. El o va lua acasă. Chiar acum o pregătește pentru aceasta, de aceea, n-ai vrea să vii și tu și să-I dai inima ta lui Isus Hristos? Rămâi în biserica ta, dar să-I dai inima lui Hristos!

Fiecare denomiņaune este la fel ca toate celelalte. Dacă tu ai un grup de oameni pe care îi iubești și cu care ai părtășie, nu este nicio problemă. Dacă aparții de prezbiterieni, nu pleca la penticostali. Dacă aparții de penticostal, nu pleca la prezbiterieni, ci rămâi acolo unde ești și iubește-L pe Domnul. Fii botezat în trupul lui Hristos, căci indiferent de care organizație aparții, ea nu poate să te mântuiască și nici nu are vreo legătură cu mântuirea. Este doar un loc unde oamenii se adună pentru părtășie. Adevărații credincioși știu lucrul acesta. Și noi toți îl știm, nu-i așa? Sigur că da.

Mai este cineva care ar vrea să ridice mâna înainte de a ne ruga? Domnul să te binecuvânteze, draga mea. Mai este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Vin și eu pe temelia Sângelui vărsat, bazându-mă pe ceea ce a făcut Isus pentru mine. Te-am auzit spunând în seara aceasta, frate Branham, aceste lucruri și cred că ele sunt adevărate. Cred că ești slujitorul lui Dumnezeu și, după cum ne-ai spus, credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu”?

Măine seară vom încheia acest subiect, despre botezul cu Duhul Sfânt și despre semnul fiarei.

Aș vrea să vă ridicați mâna și să spuneți: „Pe temelia Sângelui vărsat al lui Hristos îmi ridic mâna spre El și spun: „Vreau să fii Mântuitorul meu chiar din această clipă!” Mai este cineva, înainte de rugăciune? Domnul să te binecuvânteze, domnișoară din spate. Foarte bine. Domnul să fie cu tine, sora mea.

Mai este cineva? Domnul să te binecuvânteze, soră de aici, de lângă mine. Foarte bine.

Mai este cineva? Acolo, în spate, Domnul să te binecuvânteze, fratele meu. Acest pas este distanța dintre moarte și viață.

Voi, care ați ridicat mâinile, ce ați zice dacă această noapte ar fi ultima pe care ați

petrece-o pe pământ? Ce ați zice dacă înainte de zorii zilei de mâine, inima voastră ar înceta să mai bată? Venele tale se răcesc, mâna înțepenește. În clipa morții strângi cu putere perna, apoi medicul iese din cameră și spune: „Atac de cord. S-a dus...” Îl auzi spunând aceasta și gata.

N-ar fi minunat să știi că în seara aceasta ai ridicat mâna? Ce bucuros vei fi atunci!

Ce-ai zice dacă s-ar întâmpla un accident, în drum spre casă? Zaci pe marginea drumului, sângerând și auzi că vine ambulanța, dar știi că a venit prea târziu. Însă mai știi ceva: că în seara aceasta ai ridicat mâna pentru Hristos. Atunci spui: „Lăsați-mă! Odată tot trebuie să plec. Acum sunt pregătit. A sosit clipa.”

Ridicați mâna. Hotărăște-te chiar acum, frate sau soră. Ridică mâna.

Voi spuneți: „Frate Branham, de ce insiști atâta? Nu e biserica ta.” Da, știu, dar fratele Butane, păstorul de aici, este fratele meu. Această clădire aparține organizației „Adunările lui Dumnezeu”, iar „Adunările lui Dumnezeu” sunt unii din cei mai importanți sponsori ai mei din toată lumea. Dar nu acesta este motivul pentru care insist atât de mult, ci o fac pentru că vă iubesc, pe fiecare dintre voi și nu vreau să fiți pierduți.

Am avut o vedenie. Cred că voi avea timp să v-o povestesc și vouă. S-a întâmplat cu câțiva ani în urmă.

Am văzut în slavă, oameni și o femeie care a alergat spre mine și m-a cuprins în brațe. Eu mă port aspru cu femeile, dar iată că cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, a venit la mine și m-a numit fratele ei scump.

Am întrebat-o: „De ce ai făcut asta?” Atunci mi s-a spus: „Ea trecuse de 90 de ani când ai condus-o la Hristos.”

„O, Doamne, dacă aş putea să mă întorc pe pământ, voi insista, voi ruga, voi implora, voi cădea în genunchi și voi face orice ca să-i conving pe oameni să Te urmeze.”

N-ați vrea deci, să ridicați mâna și să ziceți: „Îl urmez pe Hristos ca Mântuitor?”

Dacă Dumnezeu mă lasă să fac pentru El tot ce fac, fără îndoială că știu și cum poate un om să-L primească. Este printre voi vreun membru căldicel al bisericii?

Stați toți cu capetele plecate. Poate că este printre voi un membru de biserică, ce s-a prefăcut că-L cunoaște pe Hristos, dar de fapt nu îl cunoaște în inima lui, dar dorește să-L cunoască. Ridicați mâna.

Domnul să te binecuvânteze. Mai este cineva? Domnul să te binecuvânteze, domnule. Poate că mai este vreun membru de biserică ce ar vrea să ridice mâna și să spună: „Vreau să-L cunosc pe Hristos. Eu aparțin de o biserică și nu pot să spun nimic rău despre ea.” Fără îndoială că este mai bine să aparții de o biserică, decât să hoinărești pe stradă fără să te duci undeva.

Mergeți mai departe la biserică, dar vă rog veniți să primiți Pecetea lui Dumnezeu, deoarece Biblia spune că există numai două categorii de oameni. Așteptați până mâine seară și veți vedea. Oamenii dintr-o categorie au semnul fiarei, iar oamenii din cealaltă categorie au Pecetea lui Dumnezeu.

Este exact cum erau Cain și Abel în grădina Edenului.

N-ați vrea să ridicați mâna? Haideți, încă cineva, înainte de rugăciune.

Tatăl nostru care ești în ceruri, în seara aceasta am văzut multe mâini ridicându-

se. Cei mai mulți dintre acești oameni sunt păcătoși care doresc iertarea. Doi oameni au ridicat mâna, recunoscând că până acuma au fost doar membri în biserică, dar nu Te-au cunoscut și nu au fost pecetluiți în Împărăția Ta. Aduc înaintea Ta Scriptura, în care ai spus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele (pe care eu le-am propovăduit cât am știut de bine), și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică...”* (Ioan 5.24).

Tu ai spus aceasta, Tată, iar eu vin să-ți aduc aminte. Oamenii aceștia au ascultat Cuvântul Tău și au crezut în Cel ce Te-a trimis, iar Tu ai spus că cei care fac aceasta, au viața veșnică (au la timpul prezent) și nu vin la judecată, ci au trecut din moarte la viață.

Când s-a întâmplat aceasta? Când și-au ridicat mâinile, ei au arătat că cred. Tu ai făgăduit, Doamne, iar eu cer aceste suflete pentru Tine.

Satană, tu nu îi mai poți ține acum! Acum, ei sunt copiii lui Dumnezeu, de aceea, trebuie să dispari din viața lor, căci acum, ei îi aparțin lui Dumnezeu. Îi cer din mâna ta, pentru El, ca pe niște cununi de biruință ale iubirii lui Hristos, de pe Calvar. Te provoc, pe temeiul acestor făgăduințe! Tu nu ai nicio putere asupra lor. Nici înainte nu ai avut vreo putere, ci îi înșelai doar. Hristos ți-a luat toată puterea pe care ai avut-o la Calvar. Ți-a luat toată puterea pe care ai avut-o vreodată. Nu ești decât un înșelător, dar aceștia, sunt copiii lui Dumnezeu acum.

Tată, Tu ai spus: *„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”* (Ioan 6.37).

Tu ai făgăduit acest lucru, iar eu știu că este adevărat. Tu ai spus că celor care vin la Tine le vei da viața veșnică și îi vei învia în ziua de apoi. Pe cât este de sigur că ei sunt în această clădire acum, pe atât de sigur se vor ridica din mormânt când va veni învierea.

Te mai rog un singur lucru, Tată: fii bun și umple-i cu Duhul Sfânt. Te rog, Doamne,

umple-i cu Duhul Sfânt. Te rog să nu le dai pace, nu-i lăsa să doarmă sau să stea liniștiți, până când nu vor cădea pe genunchi, să spună: „Doamne, umple-mă cu Duhul Sfânt.”

Ajută-i să deschidă Biblia și să citească și Te rog, du-Te și tălmăcește-le Cuvântul.

Nu îngădui să aibă liniște până nu vor face asta. Ei sunt copiii Tăi și ceasul este aproape, de aceea, Te rog, ajută-i să găsească - prin Isus Hristos - acea pace care întrece orice înțelegere.

Îți mulțumesc, Tată, pentru acești membri de biserică ce și-au ridicat mâinile. Ei au mers la biserică și s-au prefăcut că sunt creștini, dar acum și-au dat seama că sunt în pericol să fie pecetluiți cu o pecete greșită.

Dacă vei îngădui, mâine seară vom arăta cum primesc oamenii pecetea într-o mireasă mincinoasă.

Mireasa adevărată are untdelemn în candelă, de aceea, Te rog, Tată, umple-le și lor candelile cu untdelemn, în această seară. UMLE-I CU DUHUL SFÂNT PE ACEȘTI MEMBRI DE BISERICĂ. Te rog aceasta, ca frate al lor, pentru că știu că a pierde cerul înseamnă a pierde totul. Ce este această fărâmbă de viață pe lângă veșnicie?

Viața viitoare nu va avea sfârșit, pentru că nu a avut nici început.

Tată, Te rog ca în ziua de apoi, să-i iei și pe acești oameni la Tine, în slavă. Te rog, Doamne, căci ei sunt ai Tăi.

Te rog aceste lucruri și îi încredințez în brațul Tău în Numele lui Hristos.

Stând așa, cu capetele plecate, îi rog pe toți cei care și-au ridicat mâna, să se ridice în picioare. Nu vă chem aici pentru că nu avem loc. Toți cei care au ridicat mâna și care au o inimă sinceră înaintea lui Dumnezeu, să se ridice în picioare un moment.

Ridicați-vă toți cei care ați ridicat mâna.

Haideți, din balcon și de pretutindeni, ridicați-vă.

Isus a zis: *„De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu și înaintea sfinților îngeri.”* (Matei 10.32; Luca 12.8).

Aș vrea ca membri de biserică, dar mai ales creștinii, să privească în jur și să vadă cine sunt acești oameni, să le stângă mâna și să le spună: „Domnul să te binecuvânteze. Bine-ai venit în Împărăția lui Dumnezeu, călătorule!”

Da, întoarceți-vă, dați mâna cu ei și spuneți-le: „Bun venit în Împărăția lui Dumnezeu.”

Foarte frumos. Foarte bine. Domnul să vă binecuvânteze.

Puteți să vă așezați. A fost foarte frumos.

Acum vreau să vă rog ceva: găsiți-vă un păstor de la o biserică pe care o vreți voi, ca să vă boteze în apă, în părtășia acelei biserici. După aceea, căutați botezul cu Duhul Sfânt și nu stați liniștiți până nu sunteți umpluți cu Duhul!

Ne vom întâlni în dimineața aceea

Pe malul luminos al râului.

Atunci când necazurile nu vor mai exista

Eu voi sta lângă porțile deschise

La apusul acestei vieți chinuite

Ne vom întâlni în dimineața aceea,

Ne vom saluta bucuroși,

Vom sta pe malul râului,

Alături de răscumpărații din vechime.

În acea dimineață,

Mă veți recunoaște după zâmbet.

Ne vom întâlni în dimineața aceea

În cetatea desăvârșită.

Tată, Doamne, acum ei sunt ai Tăi, pecetluiți în Împărăția Ta, sub mâna Duhului Sfânt.

Rugăciunea mea este să mă întâlnesc cu ei în dimineața aceea pe malul luminos al râului atunci când neamurile nu vor mai exista.

Ce minunat va fi, Tată! Atunci vor răsună clopoței bucuriei și toate inimile vor cânta. Vor fi niște clipe extraordinare.

Doamne, ei sunt ai Tăi. Te rog să-i ții prin harul Tău, până când ne vom întâlni în dimineața aceea. Amin.

Nu-i așa că vă simțiți minunat? Eu am dreptul să-L rog pe Domnul pentru noii convertiți care tocmai au intrat în Împărăție. Păcătoșii au venit la El, și eu cred că vom găsi trecere înaintea Lui. Nu sunteți de aceeași părere?

Câți dintre voi sunt bolnavi și nevoiași? Ridicați mâna. Bine. Mă voi întoarce cu spatele la voi, ca să vă arăt semnul care spune că trăim în zilele din urmă.

Câți dintre voi și amintesc predicile despre Îngerul Domnului? Dumnezeu a coborât pe pământ și a locuit într-un trup de carne, a mâncat și a vorbit ca orice om obișnuit. Dumnezeu era în trup de carne înainte ca Sodoma să ardă, iar Isus a spus că exact același semn se va înfăptui înainte de venirea Fiului omului. Credeți lucrul acesta? De mai multe ori am tratat acest subiect, ca să vedeți că este adevărat.

Aici nu este nicio persoană pe care s-o cunosc. Cred că acum câteva săptămâni am fost la vânătoare cu acest tânăr care stă aici. Nu cumva ești rudă cu bunul meu prieten, fratele Norman? Ești cumnatul lui, e adevărat? În ordine. El este singurul pe care-l cunosc, și mai sunt fratele și sora Smith, care stau aici și fratele Gene. Atât.

Am să mă întorc.... Da, și sora Upshaw. Domnul să te binecuvânteze, soră Upshaw. O, ce mult îl iubesc pe fratele Willy Upshaw.

Eram în adunarea ta, frate Hopp și voiam să vorbesc în seara aceea când l-am văzut cum a căzut pe de un vagon și și-a fracturat coloana vertebrală, așa că nimeni nu a putut să îl ajute cu nimic. Nu auzisem niciodată de el.

Ern m-a întrebat:

„Ce este cu omul acela?”

„A candidat pentru președinție și ar fi câștigat alegerile dacă nu s-ar fi declarat împotriva alcoolului și a imoralității. Partidul Democrat l-ar fi ales, dar și-a susținut cu tărie convingerile. De 66 de ani umblă cu cârje și în scaunul cu rotile, dar acum Dumnezeu îl scapă de ele.

Ce minunat! Când voi trece pe malul celălalt al râului, voi vedea un tânăr chipeș care va veni la mine și îmi va spune: „Îți mai aduci aminte de mine, frate Branham? Eu sunt fratele Upshaw.” Da, acolo ne vom întâlni cu toții.

Soră Upshaw, îmi aduc aminte cum ai plâns în seara aceea când l-am văzut pe soțul tău de 80 de ani, ridicându-se, alergând pe platformă și atingându-și degetele de la picioare cu mâinile.

Cu adevărat Dumnezeu poate să facă lucruri mari.

Să revenim. Îngerul Domnului stătea întors cu spatele. Sper că veți înțelege. Eu nu sunt Îngerul Domnului, ci sunt William Branham, fratele vostru, înțelegeți? Dar El era Dumnezeu și a locuit într-un trup de carne pe care și-L crease, iar apoi a

dispărut. Credeți lucrul acesta? Credeți că acolo era Dumnezeu? Biblia spune că era Dumnezeu, iar Avraam a spus același lucru.

Când Isus era pe pământ, Dumnezeu locuia în El. Credeți aceasta? Era un trup născut dintr-o fecioară, o Sămânță care venise chiar de la Dumnezeu. Sângele care a fost stropit pe altarul Calvarului a sfințit Biserica, astfel ca Duhul Sfânt că poată locui în ea și să ducă mai departe lucrarea Sa pe pământ.

„Voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori...” (Fapte 1.8). Așa este.

Dacă v-am spus adevărul, atunci lăsați-L pe Duhul Sfânt să vă vorbească în seara aceasta... Mă voi întoarce cu spatele. Rugați-vă, și veți vedea dacă este sau nu același Duh. El trebuie să lucreze cu voi în același fel în care lucrează și cu mine.

Câțiva dintre frații predicatori de aici, să se roage pentru cei din sală. Tatăl ceresc știe că nu fac asta cu un alt scop, decât ca să dovedesc că Biserica Penticostală s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ea trebuie să se întoarcă, căci aceasta este epoca Bisericii Laodicea....

Doamne, dacă am spus lucruri care au jignit pe cineva, Te rog să mă ierți, căci înseamnă că nu vorbesc de la Tine. Eu știu însă, că am spus totul așa cum mi-ai zis Tu, de aceea, Te rog, Tată, să vii Tu și să depui mărturie. Eu am vorbit despre Tine, acum vorbește Tu și dovedește că ceea ce am spus este adevărul. Încredințez totul în mâna Ta, în Numele Domnului Isus.

Sunt câteva sute de oameni aici și mulți dintre ei sunt bolnavi. Eu nu cunosc pe niciunul dintre ei, dar Tu îi cunoști pe toți.

Te rog să-Ți împlinești Cuvântul, Doamne. Tu ai spus că ai venit pe pământ ca să

se împlinescă ceea ce vorbise prorocul Isaia despre Mesia.

Acum, Te rog să-Ți împlinești iarăși făgăduința pe care ne-ai dat-o, Tată, în Numele lui Hristos. Amin.

Mulți oameni se roagă acum. O, dacă ați vedea, dacă ați putea atinge hainele Lui, ca femeia cu scurgerea de sânge! Acum, înaintea ochilor mei se derulează o vedenie despre o femeie care se află undeva, în partea dreaptă. Ea suferă de o boală la fiere. De asemenea, are și o boală de inimă. Așa cum stau, întors cu spatele, dacă îi voi spune numele, poate că va înțelege. Doamnă Hanson, ridică-te în picioare și fii vindecată.

Nu m-am întors să mă uit la ea. Acum credeți? Unde era această doamnă? Undeva în spate. Acolo? Au fost adevărate acele lucruri, doamnă? Este adevărat că nu ne cunoaștem unul pe celălalt? Dacă este adevărat, fă semn cu mâna.

Totul a fost adevărat, nu-i așa? Atunci înseamnă că același Înger al lui Dumnezeu care a fost la Sodoma și la Gomora ca să-i dea lui Avraam un semn că se apropie judecata cu foc, deci, același Înger este aici în seara aceasta.

Îl văd deasupra altei persoane. Nu mă lăsați să stau prea mult. Am primit o vedenie cu o femeie care stă aici și se roagă. Are diabet. Domnișoară Finch, crezi că Domnul te va vindeca? Dacă crezi, ridică mâna. Eu nu te cunosc, este adevărat? Dacă este adevărat, fă un semn cu mâna. Este adevărat că ești bolnavă de diabet? Bine.

Ai atins pe Cineva, nu-i așa? Nu pe mine m-ai atins, este adevărat? L-ai atins pe Dumnezeu.

Domnul să te binecuvânteze.

Dacă crezi, tinere care te scarpini la nas, Domnul te va ajuta. Tu ai nevoie de Dumnezeu. Ai credință? El îmi va spune care este necazul tău. Cred că nu ai număr de rugăciune.... Așa este, nu ai. Crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu, adică slujitorul Lui? Iertați-mă pentru că am zis asta, fiindcă eu nu sunt proroc, ci numai slujitorul Lui.

Tu ai probleme cu nervii. Ești așa de nervos, încât nu poți sta liniștit nici un pic. Este adevărat? Dacă este așa, ridică mâna. Crezi că ceea ce-ți voi spune se va împlini? Crezi?

Mă vei asculta ca pe prorocul Lui? Atunci, iau de la tine această boală de nervi, în Numele lui Isus Hristos. Să nu mai vorbești niciodată despre ea. Du-te și fii vindecat!

Nu a zis Domnul nostru: *„...dacă ați zice muntelui acestuia: „Ridică-te de aici, și aruncă-te în mare”, se va face?”* (Matei 21.21), dacă veți avea credință.

Acolo, în spate, este un băiat care se uită la mine. Ar vrea să vină aici, sus, ca să-mi pun mâinile peste el. Așa este. Artrita te va părăsi dacă vei crede, chiar acolo unde te afli. Crezi lucrul acesta! Un domn din spate, cu ochelari, care se uită la mine... dacă vei crede din toată inima și nu te vei îndoii.... Crezi?

Uitați-vă. S-a rotit deasupra aceluia om, apoi a plecat. Acum a venit deasupra doamnei de aici, care este bolnavă cu inima. Crezi că Domnul te va vindeca? În ordine. Primește vindecarea, îți aparține. Domnul să te binecuvânteze.

Fiți pregătiți să primiți în orice moment.

Este aici o persoană care trăiește în sfințenie, într-o bună relație cu Dumnezeu, și care are foarte multă credință. Eu nu te cunosc, dar crezi că Domnul îți va vindeca

boala de inimă? Ai probleme și cu un picior, nu-i așa? Da, ai și o fiică nemântuită, pentru care te rogi. Așa este. Tu nu ești de aici, ci vii din North Hollywood. Acum știi despre cine vorbesc? Vrei să-ți spun numele? Doamna Beard, ridică-te în picioare și primește totul în Numele lui Isus Hristos.

Credeți acum? Ce se întâmplă, prieteni? Sunt adevărate toate aceste lucruri, doamnă? Dacă sunt adevărate, fă semn cu mâna. Vedeți, sunt adevărate.

Acum credeți? N-am văzut-o niciodată pe această femeie. Mi-au făcut semn că ajunge pentru astăzi. Știți, sunt cu ochii pe mine, ca să mă oprească atunci când consideră că este necesar.

Prieteni, v-am spus adevărul. Domnul a dovedit aceasta, arătând că ungera lui Dumnezeu care propovăduiește Cuvântul este aceeași ungeră care dovedește că El este aici, și că face aceleași lucruri ca și mai înainte.

Credeți din toată inima? Câți dintre voi vor să primească botezul cu Duhul Sfânt?

Ridicați mâna și spuneți: „Vreau să primesc botezul cu Duhul Sfânt.”

Pastorul îmi spune că este o încăpere unde pot să mergă cei care vor să se roage pentru aceasta. De ce nu vreți? Mergeți acolo și primiți Duhul Sfânt.

Haideți să ne ridicăm mâinile și să-I aducem laude lui Dumnezeu, fiecare așa cum știe.

Încredeți-vă în El.

Tatăl nostru care ești în ceruri, Îți aduc laudă și slavă pentru toate lucrurile minunate pe care le faci. Tu ești Dumnezeu care nu poate să greșescă și ești același ieri, azi și în veci.

Puneți-vă mâinile unii peste alții, ca să fiți vindecați și să primiți Duhul Sfânt.

Rugați-vă pentru cel peste care v-ați pus mâinile. Rugați-vă unii pentru alții.

Și sus, la balcon, puneți-vă mâinile unul peste celălalt, ca să primiți Duhul Sfânt.

Dacă nu vă veți îndoii, Dumnezeu va da fiecăruia dintre voi botezul cu Duhul Sfânt, și vă va vindeca bolile.

- Amin -